Viața studențească

REVISTĂ A UNIUNII ASOCIAȚIILOR STUDENȚEȘTI DIN ROMÂNIA

Nr. 22 ● Miercuri 28 mai 1969 ● 16 pagini ● 0,50 lei

Număr special alcătuit în exclusivitate din materiale apărute în revistele studențești editate de institute

O amplă cronică a vieții studențești

Dezvoltarea fără încetare a economiei naționale, amploarea progreselor științei, climatul de înaltă efervescență spirituală, manifestat pe coordonatele culturii și artei, înflorirea întregii noastre societăți — realități izvorîte din politica marxist-leninistă a Partidului Comunist Român — caracterizează plenar epoca contemporană a istoriei noastre, istorie ce va fi marcată în acest an de două remarcabile evenimente : Congresul al X-lea al partidului și aniversarea unui sfert de veac de la Eliberarea României de sub jugul fascist.

Integrat activ în lupte pentru înfăptuirea politicii interne și externe a partidului comunist, tineretul universitar trăiește laolaltă cu întreaga țară momente de maximă semnificație pentru evoluția sa, întîmpinînd aceste evenimente cu importante realizări, atît în pregătirea profesională, cît și în afirmarea virtuților sale creatoare în cercetarea științifică, literatură, artă. În acest context, publicistica studențească s-a angajat pe drumul reflectării active a acțiunilor și preocupărilor studențești, pe drumul dezbaterii de pe poziții marxist-leniniste a problemelor actuale politice, filozofice, ideologice, estetice. Factor important în oglindirea realizărilor învățămîntului nostru superior, în educarea tineretului universitar în spiritul politicii partidului nostru, a principiilor etice ale umanismului socialist, revistele studențești sînt chemate să contribuie la dezvoltarea responsabilității sociale a studenților pentru pregătirea lor, să militeze pentru formarea trăsăturilor morale ale intelectualului comunist.

Tînăra vîrstă a presei studențești — astăzi sistem complex și cu inepuizabile disponibilități creatoare — impune astăzi un sentiment major de satisfacție. Satisfacție și admirație pentru entuziasmul și dăruirea de care dau dovadă colegii noștri mai tineri în exigentul laborator de creație al unei reviste. Exigent fiindcă apariția revistelor editate de asociațiile studențești înseamnă convergența maturității, bogăției spirituale, discernămîntului, convingerii militante și spiritului partinic — calități cunoscute și atribuite semnificante ale studențimii noastre, care se fac tot mai puternic simțite în concretețea, fermitatea și răspunderea cuvîntului tipărit.

Multe reviste studențești au reluat firul unor tradiții întrerupte, manifestînd incontestabila permanență spirituală a studentului angajat în problemele actualității cu multiplele ei perspective. Alte reviste și-au făcut debutul mai mult sau mai puțin timid, toate însă într-un context general de aspirații către superioare trepte calitative. Insuși faptul că acest număr al „Vieții studențești" este redactat numai pe baza materialelor extrase din bogata bibliografie a revistelor din institutele de învățămînt superior (și pentru fiecare articol am avut de optat între numeroase variante) atestă încă o dată existența u-

VIAȚA STUDENȚEASCĂ

(Continuare în pagina a 2-a)

alma mater

CU MINTEA ȘI INIMA

E tinerețea noastră poporului datoare, o tinerețe care înseamnă voință, cutezanță, vis și faptă. Sîntem fii ai unui popor minunat, pentru care viața înseamnă creație, pentru care viața înseamnă valori. Conștiința creației și a valorilor este conștiința strămoșilor noștri, filonul spiritual trecînd prin realitatea întregii istorii din adîncimile începutului și pînă la noi. Conștiința generațiilor care au muncit și au luptat pentru a ne făuri această istorie a fost drumul conștiinței suind spre certitudinea ei. Trăim astăzi această certitudine, îi simțim miezul dens și fierbinte. În acest miez existăm cei de astăzi deopotrivă, cu mîndrie și îndatorire. Ne mîn-

(Continuare în pagina a 3-a)

O amplă cronică a vieții studențești

(Urmare din pag. 1)

nor coordonate valorice autentice, în jurul cărora sînt polarizate schimburile vii de gînduri, despre tot ce pot cuprinde inefabilele dimensiuni ale tinereții. Conturarea unui profil cît mai adecvat vieții universitare, reflectarea tot mai fidelă a preocupărilor studențimii, reliefarea tot mai nuanțată a orizontului spiritual caracterizează într-o măsură mult mai mare ultimele numere ale Universitas-ului sau Echinox-ului. Alma Mater (Universitatea „ Al. I. Cuza"-Iași), Symposion (I.M.F.-Iași), Traiectorii (Institutul politehnic-Cluj) sau Sigma (Institutul politehnic — Brașov) aflate la primul număr și beneficiind de experiența revistelor apărute anterior se remarcă prin acordul aproape pe deplin șlefuit între obiectivele sumarului și realizarea lor, între densitatea articolelor și concepția grafică, între premisele dezbaterilor și finalitatea lor. Progresul, evident sensibil „în mers" al revistelor Scalpelu' (Institutul de medicină Timișoara), Forum Academiae (A.S.E. București), Orfeu (Conservatorul „Ciprian Porumbescu" București), Micron (Institututul politehnic — Timișoara) sau Foaie pentru minte, inimă și arhitectură (Institutul de arhitectură „I. Mincu" Bucuresti) este datorat în primul rînd unei înțelegeri adecvate a specificului unei publicații universitare în care interesul pentru problemele profesionale, intoleranța față de formulele plate și nesemnificative, vehicularea unor dinamice și formative schimburi de opinii se conjugă pentru cristalizarea unui mijloc eficace de stimulare a talentului și capacității creatoare a viitoarelor promotii de specialiști. Cele peste 30 de reviste ale institutelor (la care se vor adăuga în aceste zile și revistele mediciniștilor și inginerilor bucureșteni) sînt apte să abordeze cu antene puternice rezonanțele vieții universitare. Această realitate pune bazele și unei concrete atmosfere stimulatoare în exprimarea opiniei studențești înaintate, mereu receptivă la procesul novator și efervescent de creație în care se încadrează tineretul studios. Valențele formative ale presei studențești, deschiderea largă a paginilor pentru toți studenții — premise care caracterizează normele acestor publicatii, contribuția lor la o cunoastere mai bună a tineretului universitar de pe întreg cuprinsul țării — atestă inepuizabilele resurse ale revistelor din institutele de învățămînt superior.

Fără a intenționa o analiză amplă a aparițiilor de pînă acum (analiză care de altfel se operează mai prompt în cadrul rubricii noastre „Revista revistelor studențești") nu putem trece cu vederea cîteva aspecte inadecvate evoluției presei universitare și mai ales momentului în care se află, moment care a depășit pentru multe titluri faza incipientă a căutărilor. O valență majoră a publicisticii studențești este capacitatea de abordare a problemelor intrinseci procesului de pregătire profesională ale aplicării directivelor C.C. al P.C.R., Legii învățămîntului. Multe reviste informează prompt despre activitatea reprezentanților în senatele universitare, (Forum Academiae, Sigma, Amfion), despre aspectele sesiunilor de examene în forma lor îmbunătățită (Micron, Universitas), despre activitatea cercurilor științifice studențești (Alma Mater, Ex Ponto). Însă se mai face resimțită lipsa materialelor critice la adresa unor aspecte negative din pregătirea seminariilor, elemente de bază în procesul educativ, insuficienta tratare în mod exigent a aspectelor deficitare existente încă în pregătirea profesională. Inițiativele interesante de publicare a unor consultații, de popularizare a unor experimente pedagogice înaintate și îndeosebi a mijloacelor politico-educative folosite de asociațiile studențești constituie intervenții utile în procesul de formare a viitoarelor generații de intelectuali. Dacă problemele profesionale își găsesc locul în coloanele presei studențești, trebuie spus însă că modalitățile de abordare a lor sînt de cele mai multe ori deficitare, o oarecare monotonie pîndind unghiul din care este reflectat cititorului pulsul studențesc.

Vorbind despre problemele abordate de către revistele studențești, este cazul să subliniem că, în paginile lor, își găsește destul de rar răspuns interesul crescînd al studențimii noastre pentru aspectele vieții politice interne și internaționale. Doar Forum Academiae, Universitas și, parțial, Echinox pot răspunde pozitiv acestui interes.

Una din problemele cele mai nevralgice ale publicațiilor noastre de institut rămîne, în general, ancorarea lor în actualitate. Lăsînd la o parte faptul că în unele institute a întîrziat, de cele mai multe ori nejustificat, apariția primelor numere, trebuie arătat că se manifestă o anemică ancorare în actualitate, o rămînere în urmă față de evenimente. Decalajul față de actualitate (într-un fel scuzabil la revistele lunare — care apar uneori cu întîrziere nu numai din vina redactorilor) poate fi atenuat printr-o varietate mai mare de genuri publicistice, în care reportajul, foiletonul, dezbaterea etică, ancheta socială, jurnalul sînt, deocamdată, rara avis. Activizarea materialelor nu se face numai prin referirea directă la timpul prezent, ci și prin dialogul bazat pe modalități inedite, inspirate, din care problemele să reiasă pregnant, să oblige la răspunsuri, să reclame confruntări, să genereze polemici constructive. Spiritul critic trebuie educat nu în terminologii bombastice folosite adesea în materialele dedicate paginilor de artă, ci în dialogul permanent cu realitatea imediată și complexă a coordonatelor universitare. Lipsa de consistență a unor materiale presărate cu facile speculații, cum ar fi de pildă : „Arte combinate" și „Cronica teatrală" în Orizont politehnic-Galați, cronica de film în Ex Ponto-Constanța sau profilul eteroclit lipsit de personalitate al unor numere din Gaudeamus-Oradea, Palestra-I.E.F.S. sau Aesculap-I.M.F. Tg.-Mureș, coboară în mod nedorit ștacheta calității muncii redacționale. Uneori, informația studenților se face publicîndu-se materiale de nivel îndoielnic, fără nici o tangență cu veritabilele sfere de interes ale cititorilor, cu prețul unor largi spații pierdute definitiv, care ar fi putut găzdui serioase opțiuni în stabilirea profilului. Pericolul manierismului sau epigonismului este vizibil în paginile de creație originală, unde exigența redactorilor manifestă încă scăderi ...colegiale. Debutul, fie el și într-o revistă de institut, trebuie marcat de greutatea unui „ceva" de spus, a unei autentice frămîntări spirituale. Revenind la periodicitatea aparițiilor revistelor din universități și institute, unde anumite numere apar cu un decalaj de trei luni, trebuie subliniat faptul că de multe ori, conducerile acestor instituții nu sprijină îndeajuns munca redactorilor, care-și sacrifică un procent destul de însemnat din timpul liber pentru ca revista institutului respectiv să fie pusă la punct, gata de apariție. Se impune și un sprijin mai activ din partea asociației studențești din fiecare institut pentru ca apariția regulată a revistei să devină un fapt concret și nu o simplă aspirație cu șanse destul de mici în realizare. Apariția fiecărei reviste studențești trebuie să reprezinte un titlu de onoare, o parte integrantă a frumoaselor tradiții studențești, poticnite deseori, în prezent de rigide „alibiuri" administrative. O conlucrare mai complexă a studenților cu cadrele didactice în cadrul revistelor studențești este necesară în stabilirea unor coordonate cu finalități sporite, a dialogului student-profesor, cu disponibilități atît de fertile în pregătirea educativă și profesională.

Tovarășul Nicolae Ceaușescu sublinia la cea de a VII-a Conferință pe țară a Uniunii Asociațiilor Studențești : „În legătură cu educația comunistă a tineretului, cu cerințele lărgirii continue a orizontului său ideologic și cultural, consider, de asemenea, întru totul justificate criticile formulate aici la adresa organelor noastre de presă și radioteleviziune, în special a presei studențești, în sensul că ele trebuie să oglindească mai bogat și mai consecvent viața și preocupările tineretului studios, să dezbată mai aprofundat problemele cu caracter filozofic, etic, științific și profesional care frămîntă pe studenți, întregul tineret".

Aprecierile și observațiile critice făcute organelor centrale de presă studențească, precum și celorlalte reviste din institute trebuie să reprezinte un prilej de analiză profundă a viitoarei activități publicistice studențești. Îmbogățirea conținutului, ancorarea mai adîncă în realitatea vieții universitare și a întregii noastre societăți, sporirea combativității, abordarea unei tematici variate, ridicarea nivelului de tratare a problemelor corespunzătoare creșterii exigențelor studențimii trebuie să caracterizeze prezența presei universitare.

Rod prețios al grijii partidului și statului pentru tînăra generație studioasă, revistele studențești — organe de presă ale Consiliilor U.A.S. din institute — reprezintă tribune deschise la care trebuie să se dezbată activ, de pe poziții marxist-leniniste, cele mai stringente probleme politice, ideologice, filozofice și estetice, problemele formării multilaterale a viitorilor specialiști. Drumul parcurs pînă acum este, cu toată timiditatea primilor pași, un drum bogat în valori concretizate, în certe promisiuni de viitor.

Urăm revistelor studențești noi energii și entuziaste dăruiri în ridicarea pe o treaptă superioară a activității lor, treaptă care să reflecte plenar avîntul creator cu care întreaga țară întîmpină Congresul al X-lea al Partidului Comunist Român și cea de a 25-a aniversare a Eliberării patriei de sub jugul fascist.

sigma

Reprezentarea studenților — o nouă valență a vieții universitare

Socialismul, societatea valorificării plenare a înțelepciunii și energiei colective a poporului, îmbină armonios experiența cu entuziasmul tineresc, realizînd o simbioză perfectă, atît de necesară, între generații.

Tînăra generație, generația științei și culturii, cum este denumită pe bună dreptate, se bucură de o statornică încredere din partea partidului nostru, de grijă pentru crearea condițiilor materiale și spirituale muncii și vieții, fiind antrenată multilateral la dezbaterea tuturor problemelor ce se înscriu pe coordonatele majore ale dezvoltării societății noastre socialiste. Este aceasta o condiție de bază și o expresie vie a dezvoltării democrației noastre socialiste.

Cadrul organizatoric creat dezvoltării și perfecționării democrației universitare prin Directivele C.C. al P.C.R. și noua Lege a învățămîntului se înscrie plenar pe linia antrenării tineretului studențesc la dezbaterea problemelor perfecționării și modernizării învățămîntului superior. Acest cadru ridică în fața asociațiilor studențești sarcini majore. Reprezentarea studenților în consiliile profesorale și senatele universitare — organe de lucru, de decizie — nu se vrea o reprezentare formală, ci activă, prin care să se exprime punctul de vedere al studenților privind îndeplinirea în cele mai bune condiții a principalei îndatoriri — pregătirea profesională — interesînd totodată și celelalte probleme și preocupări studențești.

Deși încă la început, prezența studenților în senat se anunță ca o nouă valență a vieții noastre universitare. Fără a avea intenția de a prezenta descriptiv și monografic prezența studenților din senatul politehnicii noastre, am căutat prin intermediul unuia dintre ei — MUREȘAN MIRCEA, anul III, Facultatea de mecanică — să aflăm rolul lor și unele probleme pe ordinea de zi în dezbaterile senatului.

Red : Te rugăm să ne spui pentru început cum se realizează participarea nemijlocită a studenților în forurile de conducere ale institutului ?

M.M. : Participarea nemijlocită a studenților la dezbaterea problemelor procesului de învățămînt și celorlalte probleme studențești se face prin intermediul consiliului profesoral și al senatului. Din consiliul profesoral fac parte cadrele didactice și reprezentanți ai studenților ; aceasta pentru fiecare facultate. Senatul, forul suprem de conducere al institutului, este alcătuit din rectori, prorectori, decani, reprezentanți ai cadrelor didactice și studenți.

Red : Ca reprezentant al asociației în senat, bănuim că ai o prezență activă în adoptarea anumitor măsuri.

M.M. : Fiind exponenții studențimii în conducerea institutului, noi aducem în discuție problemele care ne frămîntă, sîntem într-un fel niște tribuni. Anumite probleme conturate în discuția senatului sînt aduse la cunoștința președinților A.S. pe facultate, și mai departe în an și studenților înșiși. Problemele intră astfel în discuția adunărilor generale, iar concluziile parcurg drumul invers, fiind susținute de noi, argumentat, în acest for de conducere.

Red : Dacă ai vrea să concretizezi.

M.M. : Da, desigur. Întocmirea judicioasă a orarelor, repartizarea echilibrată a sălilor de curs și seminar, stabilirea numărului de examene, a examenelor susținute prin probă scrisă și orală, problema modului de desfășurare a unor cursuri, greutățile întîmpinate în pregătirea individuală la diferite obiecte din cauza lipsei de cursuri tipărite etc., sînt cîteva din problemele la a căror dezbatere în senat noi am luat parte activă, spunîndu-ne cuvîntul.

Red. : Sînteți avizați din timp asupra problemelor ce se vor discuta în senat ?

M.M. : Nu în toate cazurile. De aceea reînnoiesc prin intermediul „Sigmei" următoarea dorință : problemele stabilite la ordinea de zi a ședințelor senatului să fie anunțate întotdeauna cu mult timp înainte pentru a se putea pune în discuția adunărilor generale.

Red. : Ne-ar interesa pe ce s-au axat discuțiile din ultima perioadă.

M.M. : Reintroducerea obligatorie, în anii I și II, a limbilor moderne, posibilitatea înființării unor noi specialități în cadrul facultăților de mecanică și tehnologia construcției de mașini, cum ar fi : automatică, aeronautică, construcții de utilaj chimic și mecanică fină.

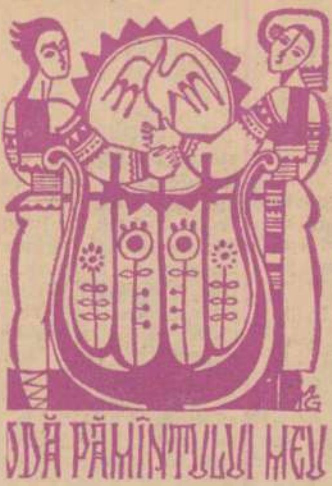
Red. : Își găsesc locul în discuții problemele legate de asistența socială a studenților ?

M.M. : Bineînțeles. Se caută să se înlăture anumite nereguli și abuzuri săvîrșite de personalul administrativ în buna funcționare a cantinei, a căminelor și a policlinicii studențești.

Red. : Ce transmiteți cititorilor noștri ?

M.M. : Asigurarea că vom fi purtători fideli ai cuvîntului studențimii înaintate, că vom depune tot efortul în rezolvarea problemelor ridicate de viața universitară. Sperăm să găsim în masa studențimii un real sprijin pentru activitatea noastră.

Interviu consemnat de M. MILATA

universitas

Cîntec de patrie

Sînt cronicile-n piatră nestrămutate frunți
Cu miez adînc de veghe și-nsîngerată apă
Spre care urcă zimbrii la anotimp de nunți
Din secetoase vînturi și-mpreunat se-adapă.

Încape ochiul stele descălecat spre vis
Cu toată nemurirea hrisoavelor umblate
Și-adînc răsună-n carnea pămîntului deschis
Pentru atîtea drumuri izvoare nesăpate.

Cad vulturii spre sevă din sîmburi întrebați
La trei răscruci de-nfometată vreme
Și curge laolaltă un strigăt de bărbați
Pentru culesul roșu din tot atîtea steme.

Cuvintele cioplite se rînduiesc rotund
Cînd sub chilimul ploii doinește ciocîrlia
O-ncăpătoare horă cu adevăr de prund
Și dintr-un rîu de brațe se-nchează România.

George ȚÂRNEĂ

echinox

Pămînt al meu

Pămînt al meu, pămînt nedescîntat
Mă ții de atîți părinți
Într-o pasăre închis și îngenunchiat.
Flacăra în suflet arde stins
Parcă e plop crescut lîngă apus
Și cîntecul viorii m-a învins.
Și iată frunzele coboară în spirale
Ca un blestem pe nevăzute căi ;
Dar în adîncuri zeii tăi ;
Pămîntule, încă iubesc
Că trupul ți-e atîta de fierbinte
Și numai pasărea cînd zboară
Ca o foșnire zarea ne-nfioară.
Eu stau în trupul păsării-ngropat
Mi-e tîmpla arsă și zdreliți genunchii
E numai cer în urmă și-nainte
Și pasărea mă duce
Către părinți în zări
Dar cînd voi fi departe, pămîntule, în tine,
Descîntecul care-ți lipsește
Iartă că l-am dus
În alte lumi cu mine

Emil DREPTATE

Viața POLITEHNICII

Fluviul

La răscruce de drumuri
Am pus munții lîngă inimile noastre...
Venind din limpezimea înălțimilor,
Avem aceleași albii adînci
Aceleași maluri în care încolțește
Aceeași sămînță în diminețile fierbinți
Ne simțim stăpîni pe freamătul
Pădurilor și liniștea Deltei
Purtăm cu noi Dunărea albastră
Munții Zarandului
Negoiul săgetat de fulgere
Și Bărăganul cu miros de pîine...
La răscruce de drumuri,
Am dat adevărului chipurile noastre
Și sîntem un fluviu de lumină
Peste vechi morminte.

Constantin CREȚU

CADRAN UNIVERSITAR

Cavalcada

M-ai blestemat, părinte, să te visez
În clipa-n care țipă cocorii despărțirii
La margine de lume, pe țărmul nemuririi,
În cercurile-n care mă întîlnesc cu zorii
Și-n orele de noapte, cînd stau la sfat cu norii
În ceasuri de zăbavă pe prispă de-așteptare,
În casele de lut cuprins de-nduioșare,
În verdele de iarbă și fruct neîmplinit,
În zîmbet de copil, ca zarzăru-nflorit
Și-n umerii de piatră și-n dorul risipit...

Silvia RODEANU

sigma

Verile dacice

În pietrele noastre zac verile dacice
Sînge și lună, strecurate sub straturi de timp,
Șoimi năruiți sub movile rotunde de lut,
Ape rotite în cîntec și-arome făcute fîșii.
În sorii de piatră ard fețele lor, cenușii
Călcîie desculțe în luturi scobite de trupuri
Amurguri de grîne, rotate inele vîrstate
Sămînță de inimi rodită în ierburi
În asfințituri miros drumuri croite în verile dacice
Și sfîșii copacii stîncoși în adîncuri.

Florin ȘANDRU

alma mater

Voroneț

La Voroneț albastră cădea luna-n pahare
Mistreți băteau liturgic lumina în zăvoare
Și amețiți de verde se-nfășurau copacii
Cu liniște de greier și așteptau să zboare.

Aurel BRUMĂ

GAUDEAMUS
REVISTA STUDENȚEASCĂ DE CULTURĂ
IANUARIE–FEBRUARIE 1969

Cîntecul constructorilor

Din lacrimile Dunării albastre
Străjer bătrîn al lungilor hotare
Noi ne-am propus o lacrimă de soare
Să plămădim în timpurile noastre.

Din zori de diminețe, la Porțile de Fier
Pe unde fluviu-și mînă izvoarele-nspumate
Se construiește poarta țăriilor visate
Un templu nou al păcii și-al zborului spre cer.

Dar fluviul vechi ca țara, din timpul legendar
Tot își mai spune, seara, cîntarea lui în taină
Nebănuind, desigur, ce minunată haină
E-n trupul lui pe care rîd stele de cleștar.

Constantin BOSOANCĂ

alma mater

Cu mintea și inima

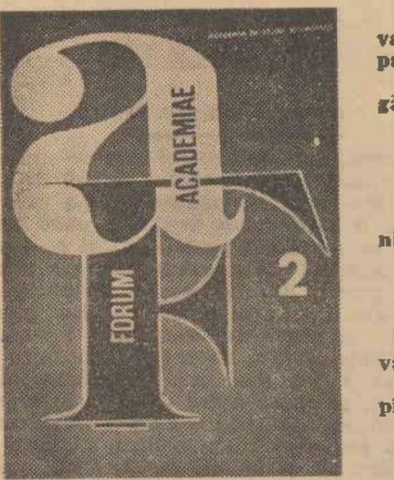
(Urmare din pag. 1)

drim cu drumul înfăptuit de cei care ne-au crescut și avem conștiința drumului ce trebuie să-l înfăptuim mai departe, pentru cei pe care îi vom crește. Știm de unde venim și unde mergem, știm ce s-a făcut pentru noi și ce avem noi înșine de făcut pentru cei care ne vor urma. Conștiința prezentului înseamnă totodată și conștiința trecutului și a viitorului. De aceea, pentru noi, certitudinea conștiinței înseamnă responsabilitate. Sîntem tineri și dimensiunea tinereții noastre este pasiunea. O pasiune izvorîtă din real, pătrunsă adînc de real, intervenție lucidă în real. O pasiune care optează categoric și cu responsabilitate pentru tot ceea ce constituie creație și valori. Pentru noi, vîrsta pe care o avem este o zodie a tinereții. Iar tinereții nu-i este străin visul. Dar visul, pentru noi, pleacă din real și ajunge în real. Tinerețea noastră nu este o ardere în vis, ci trecere prin vis, trecere din real, prin vis, în real. Visăm, dar visăm lucid și ne descoperim fapta, rod al visului în daltă, în schele, în metal, în poeme. Ne raportăm cu simțul înalt al tinereții noastre la realitatea care ne-a deschis ei, pentru a fi, prin noi, pentru ea. Doar prin această realitate sîntem cu adevărat noi înșine, ea ne înalță, ne dă tărie și vitalitate.

Sîntem tineri, o tinerețe cutezătoare în atmosfera incandescentă de lucru a amfiteatrelor și laboratoarelor. Ne dăruim vieții cu pasiune, clipă de clipă, identificîndu-ne cu cărțile, aplecați cu sete la izvoarele culturii și civilizației. Setea noastră de a ști se prelungește, firesc și necesar, în a fi ; este o sete de frumos și de adevăr, veșnică ardere omenească, veșnică realizare. O dăruire deplină, totală, o dăruire definitivă, cu mintea și inima. Trăim un timp măreț și luminos și gîndurile ni se îndreaptă, cu toată recunoștința, către Partidul Comunist Român, a cărui politică înțeleaptă a transformat din temelii înfățișarea patriei noastre, ridicînd-o necontenit în rîndul țărilor în plină afirmare de progres și prosperitate. În întreaga politică pe care o desfășoară Partidul Comunist Român, atît pe plan intern, cît și internațional, noi vedem mereu legătura indestructibilă dintre partid și popor, o unitate organică și indisolubilă care devine mereu tot mai trainică, mai adîncă și mai puternică. Directivele trasate de cel de al IX-lea Congres pentru toate domeniile de activitate din țara noastră, vizînd, deopotrivă, domeniile vieții materiale și spirituale, demonstrează grăitor justețea politicii promovate de către partid, iar fermitatea cu care aceste directive sînt îndeplinite de către toți oamenii muncii dovedește adeziunea de neclintit a întregului nostru popor la cuvîntul și fapta partidului. Țara întreagă este astăzi un vast șantier, în care poporul, stăpîn deplin pe destinele sale, călăuzit cu clarviziune de către partidul clasei muncitoare, își făurește istoria. În această uriașă efervescență creatoare, de zbor luminos spre culmile socialismului, noi sîntem prezenți în fiecare clipă, dăruindu-ne trup și suflet, cu întreaga forță a tinereții noastre pentru a contribui la vasta operă de edificare și înflorire a României socialiste. Sîntem studenți cu toată conștiința tinereții noastre, înțelegem semnificația numelui pe care îl purtăm. Sîntem studenți ; sîntem parte integrantă a tinerei generații crescute și educate de către partid și, ca suflet în sufletul unei tinereți a socialismului victorios, sîntem convinși că nu trebuie să precupețim nici un efort pentru a corespunde exigențelor de mîine. În Directivele Comitetului Central al Partidului Comunist Român, în Legea învățămîntului, se reflectă amplele sarcini pe care partidul le pune cu încredere în fața noastră, a studențimii, pentru a ne înțelege profund adînca menire socială a formării noastre ca viitori specialiști la nivelul cerințelor actuale și de perspectivă ale economiei, științei și culturii naționale, ca oameni devotați deplin cauzei triumfătoare a socialismului și comunismului. De aceea, în acest timp, care pentru noi înseamnă zodie a tinereții, sîntem ferm convinși că pentru a ne forma ca viitori constructori ai noii societăți nu ne putem raporta la orice valori, ci doar la marile valori, la acele valori pe care le-a verificat istoria și care constituie puncte de plecare încercate, pline de un conținut și un temei de care are nevoie întreaga societate. Nu ne este indiferent la ce valori ne raportăm, pentru că nu ne este indiferent destinul poporului care ne-a crescut pentru a-l continua în viață, în istorie. De aceea, ca oameni care ne pregătim pentru viitor, care astăzi ne formăm la flacăra științei și culturii, noi avem conștiința opțiunii noastre fundamentale, a opțiunii pentru socialism și sprijiniți în această certitudine, creștem, învățăm, visăm și muncim.

Din amfiteatre și laboratoare, toate gîndurile ni se îndreaptă, de aceea, curate și ferme spre țară și popor și, reînnoindu-ne angajamentele, promitem să ne dăruim lor, în întregime și pentru totdeauna, cu mintea și inima.

Sesiunea de examene

În balanța preocupărilor studenților din Academie, ponderea cea mai însemnată o deține pregătirea profesională, însușirea cît mai temeinică a disciplinelor predate, pentru formarea lor ca specialiști ai societății noastre socialiste. Dat fiind faptul că procesul pregătirii profesionale a studenților, al pregătirii lor pentru examenele din sesiunea de vară ridică o mulțime de întrebări și bineînțeles tot atîtea răspunsuri, ne-am orientat, în cadrul anchetei noastre, asupra a trei întrebări mai importante, și anume:

1. Cîte examene ați promovat în sesiunea de iarnă?

2. Care credeți că vor fi rezultatele obținute după sesiunea de vară?

3. Care sînt argumentele pe care se bazează răspunsul la întrebarea a doua?

Vă redăm, în rîndurile ce urmează, răspunsurile unui număr de 7 studenți, din cadrul Facultății de contabilitate, la aceste întrebări:

SIMIONESCU NICOLAE:

1. În sesiunea de iarnă am promovat toate examenele, cu media 6,33.

2. Cred că rezultatele pe care le voi obține vor fi bune.

3. Frecvența la cursuri și seminarii și pregătirea temeinică.

CIULPAN ECATERINA:

1. Am promovat toate examenele din sesiunea de iarnă (adică trei examene), cu media 9,00.

2. Dorința mea este să promovez toate cele 4 examene din sesiunea de vară. Dar nu sînt atît de sigură, întîmpinînd și unele greutăți.

3. Pentru a promova examenele din această sesiune m-am pregătit la toate seminariile, cu excepția perioadei de două săptămîni cînd am fost internată în spital, și pe care am încercat să o recuperez treptat.

CROITORU ALEXANDRINA:

1. N-am promovat nici un examen.

2. Cred că în sesiunea din vară voi promova cel puțin patru examene.

3. Posibilitatea de a le pregăti.

LOGHIN CONSTANTIN:

1. Două examene.

2. Bune.

3. O pregătire mai temeinică.

ȘTEFAN MIHAI:

1. Un examen din trei.

2. Cinci examene promovate.

3. Studiu aprofundat începînd de la 15 aprilie.

NEDEA CONSTANȚA:

1. În sesiunea din iarnă nu am promovat toate examenele.

2. În sesiunea din vară voi promova cu siguranță un număr mai mare de examene.

3. Avînd în vedere faptul că pînă acum la majoritatea disciplinelor am terminat de învățat materia predată pînă acum.

LUPU MARIA:

1. Am promovat toate examenele. Media obținută a fost 9,00.

2. Cred că voi reuși să promovez toate examenele.

3. Baza obiectivă a răspunsului la întrebarea a doua o constituie pregătirea din cursul semestrului. Principalul obiectiv în pregătirea profesională îl constituie seminariile. Găsesc că au o deosebită eficiență lucrările de control periodice. Aceasta nu pentru calificativul obținut, ci pentru faptul că ele constituie un mijloc de revizuire a materialului. Nu diminuez pregătirea din sesiune, dar nu este suficientă.

*

Studenții anchetați aparțin anului cu cele mai slabe rezultate în sesiunea din iarnă. Se observă cu claritate răspunsurile de suprafață date de unii, lipsa de responsabilitate față de pregătirea pentru examenele sesiunii de vară, față de principala lor îndatorire.

Efortul depus în mod susținut, cu caracter continuu, ni se pare deosebit de important. Se știe că succesul la examene este direct proporțional cu prezența la cursuri, cu activitatea desfășurată la seminarii, cu calificativul obținut la lucrările de control. **Sarcinile semestrului al doilea sînt fără îndoială mai dificile: ne așteaptă o sesiune mai grea, cu atît mai mult cu cît unii studenți vor avea de susținut examene restante din sesiunea din iarnă. La toate acestea se adaugă faptul că, potrivit normelor noului regulament, începînd cu actualul an universitar, în sesiunea din toamnă studenții vor putea susține cel mult trei examene,** ceea ce presupune eforturi serioase pentru pregătirea și susținerea cu succes a sesiunii de vară.

Gheorghe DALACU

sigma

Între două sesiuni

Evident că sesiunile de examene facilitează o largă vehiculare de idei, care oferă în același timp posibilitatea desprinderii unor concluzii pentru o etapă calitativ superioară. Acesta a și fost obiectivul „mesei rotunde" organizate de revista noastră, în cadrul căreia participanții au fost invitați la un larg schimb de opinii despre studiu și flexibilitatea gîndirii în lumina ultimei sesiuni de examene.

Au răspuns invitației noastre: conf. dr. ing. RADU AUREL, șef de lucrări ing. CRUȚU GHEORGHE, asist. univ. MILOIU GHEORGHE, precum și studenții: ROMULUS GALEA, MARIO M. MILATA, STOICAN ADRIAN.

RED.: **Pentru început ar interesa în ce măsură desfășurarea ultimei sesiuni a reflectat prin rezultatele obținute de studenți spiritul măsurilor luate de către conducerea partidului nostru și Ministerul Învățămîntului privind dezvoltarea și perfecționarea învățămîntului superior?**

Conf. dr. ing. RADU AUREL: Deși în ansamblu rezultatele sînt mulțumitoare, confirmînd justețea măsurilor luate de partid și de stat, consider că unii studenți nu au vrut sau nu au putut să profite integral de avantajele pe care le-au oferit noile măsuri luate prin aplicarea Legii învățămîntului. Mă refer la timpul liber pe care l-au avut la dispoziție în afara activității programate și care nu a fost folosit eficient. Trecerea la 30 ore pe săptămînă sau mai puțin, reducerea numărului de examene, au fost făcute cu un scop anumit, în vederea optimizării studiului individual al studentului. Persistă însă o serie de concepții învechite în înțelegerea studiului individual. Părerea mea este că în facultate a învăța nu înseamnă în exclusivitate acumulare mecanică, ci studiu, adică acumulare înțeleasă, aș putea spune creatoare.

RED.: **S-a spus „a studia" și nu a memora mecanic. Cum s-a reflectat aceasta în cadrul examenelor?**

Student MILATA MARIO MAXIMILIAN: Personal am întîlnit cazuri, și acestea destul de multe, în care studenții au expus un subiect foarte curgător, învățat pe dinafară, au fost apreciați mai mult, iar studenții cu o gîndire logică (căci aceasta înseamnă studiu), dar care nu au putut să prezinte toate micile amănunte ce se rețin printr-o învățare mecanică, au fost apreciați mai puțin.

RADU AUREL: Aceasta este o realitate. Ani de-a rîndul biletele de examen au facilitat această situație. S-a știut în multe cazuri numărul biletelor, conținutul lor, la examen fiecare student și-a formulat subiectul, a expus curgător și a fost apreciat ca atare. Mulți dintre colegii dv. care au studiat suplimentar și au avut o expunere mai largă nu au fost apreciați ca atare și au dezarmat.

RED.: **Nu cumva aceasta pornește de la faptul că nu se insistă suficient de către cadrele didactice și studenți pe studierea bibliografiei?**

RADU AUREL: Am întîlnit cazuri în care studenții au prezentat subiectul după bibliografie, întrebîndu-mă dacă doresc să-mi prezinte și versiunea din curs. Dar acestea sînt cazuri rare și le-am apreciat în mod deosebit. Adevărul este că nu s-a reușit ca studiul bibliografiei să devină o necesitate înțeleasă de către toți studenții, iar aprecierea la examene să se facă în primul rînd în funcție de aceasta.

RED.: **Pentru a fi posibil acest lucru este neapărat necesar studiul individual. Nu credeți că ar trebui găsite alte metode pentru a-l stimula pe student în studiu, pentru ca acesta să devină o necesitate internă a lui?**

Asist. univ. MILOIU GHEORGHE: Părerea mea este că există o singură metodă și aceasta constă în a nu-i da posibilitatea ca prin ceea ce a învățat în cinci-șase zile în sesiune să promoveze un examen.

Student GALEA ROMULUS: Sînt împotriva timpului prea lung între examene. Au fost examene între care au existat 10—12 zile. În primele zile nu se face nimic pînă nu intervine criza de timp. Sugerez ca între examene să fie un interval de numai 2—3 zile necesare repetării materiei. În felul acesta noi, studenții, am fi obligați să învățăm în timpul semestrului, și cred că acum nu ne mai putem plînge de lipsă de timp.

MILOIU GHEORGHE: Pentru că pînă acum totul s-a legat de efortul pe care trebuie să-l facă studentul, aș dori să subliniez că ultimele măsuri cer eforturi mult mai mari și din partea cadrelor didactice. Pentru a-l obliga pe student să studieze singur, ar trebui ca la curs să rămînă cu impresia că ceea ce a predat dascălul este doar o sinteză a unui material mult mai vast. Adică să fie un curs deschis.

MILATA MARIO MAXIMILIAN: S-a discutat problema reducerii numărului de ore, a reducerii numărului de examene și deci a reducerii numărului de cursuri. Dar au rămas în majoritatea lor cursuri cu același volum, ori s-au comasat două cursuri fără o sinteză judicioasă a materialului. Acestea sînt cursuri care angajează atît pe profesor cît și pe student la-un adevărat maraton, în care cel care va pierde este studentul, deoarece nu va putea ține ritmul impus de profesor, iar completarea notițelor, în cazul în care profesorul nu are un curs tipărit, prin consultarea bibliografiei, este un lucru foarte dificil în condițiile indicării unui număr de cărți bibliografice la începutul anului, dintre care unele sînt unicate în biblioteca noastră.

Șef de lucrări ing. CRUȚU GHEORGHE: Modernizarea cursului nu este o problemă simplă; putem considera că este un început într-un proces de lungă durată. Planurile de învățămînt care au fost definitivate recent aduc o îmbunătățire aspectului pe care dv. l-ați ridicat. Consider că în urma experienței acumulate anul acesta și a celei ce se va acumula în viitorii ani, se va ajunge la un plan de învățămînt din ce în ce mai perfecționat. Aspectul comasării unor cursuri și tendința de a menține mai departe vechile cursuri și a nu elimina mare lucru este un aspect real și care fără îndoială are un efect negativ ce se cere înlăturat.

RED.: **Revenind la ideea centrală a discuțiilor, a modului cum s-au reflectat noile măsuri privind modernizarea învățămîntului superior în rezultatele obținute la examene, care este după părerea dv. ponderea examenelor scrise și orale în vederea creării personalității și gîndirii logice a studentului? Ridicăm această problemă deoarece noua Lege a învățămîntului a redus numărul de examene scrise.**

MILATA MARIO MAXIMILIAN: O problemă scrisă ar putea cuprinde subiecte de ansamblu care să presupună o corelare a tuturor cunoștințelor.

RADU AUREL: Eu aș fi pentru examenele scrise de la intrarea în facultate pînă la terminarea ei și aș concepe probele orale în timpul anului. Scrisul să cuprindă probleme generale, iar observațiile făcute în timpul semestrului de către cadrul didactic să aibă și ele greutate în nota finală.

Student STOICAN ADRIAN: Eu cred că și conținutul lucrării scrise este foarte important. Este posibil să se dea un subiect de sinteză, la care studentul să nu intervină cu nimic față de tratarea lui în curs. Eu aș concepe lucrarea scrisă ca un fel de proiect materializat, unde să intervină și personalitatea studentului, care să fie stimulat la gîndire, să-și expună părerea despre subiect, să fie oarecum ca o latură practică care să nu poată fi susținută fără adînci cunoștințe teoretice. Adică, cunoscînd bine cursul, să faci o comentare practică a lui. Aceasta ne-ar îndemna și pe noi la un studiu individual mai aprofundat.

*

Am luat în dezbatere unele probleme fără a avea pretenția de a le elucida pe de-a întregul. Crearea unei atmosfere libere de discuție — fără o canalizare strictă care să aducă o încorsetare a ideilor — opinia conturată prin prisma unor realități existente au stat în atenția noastră. Merită a fi luată în considerație constatarea că există totuși interesul pentru crearea unor condiții optime de studiu, pentru realizarea unui adevărat cadru universitar, pentru o perfecționare continuă. Sînt probleme deschise ce trebuie să ne stea mereu în atenție.

amfion

Şantierul – facultatea adevăraţilor specialişti

RETROSPECTIVA CU UN TÎNĂR ABSOLVENT ASUPRA PREGATIRII PRACTICE

Sentimentele pe care ţi le trezeşte tînărul peisaj al Bucureştiului sînt tonice şi pline de divertismente. Ispita de a face referiri la ele nu e mică. Pentru a-ţi satisface curiozitatea te grăbeşti să păşeşti pe unul din şantierele Capitalei.

Obiectivul nostru — şantierul Teatrului Naţional. Avem ocazia să ne intîlnim atît prieteni vechi (absolvenţi ai Institutului de construcţii) cit şi cunoştinţe noi.

După prezentări şi patru, cinci minute de tăcere glacială (gheaţă studenţească !), discuţiile se încălzesc. Aflăm astfel că pe şantier ne va conduce tovarăşul inginer Cluc Donald — tînăr absolvent al Facultăţii de instalaţii (promoţia iunie 1968).

În cadrul lotului de instalaţii de pe acest şantier Cluc Donald se ocupă în prezent cu problemele tehnico-economice, urmărind evoluţia lucrărilor şi relaţiile economice cu beneficiarul de investiţie.

În discuţia pe care am avut-o am încercat să aflăm unele probleme legate de încadrarea tinerilor ingineri în procesul de producţie.

Î. : Consideraţi necesară încadrarea întîi pe şantier a tinerilor ingineri constructori ?

R. : Contactul nemijlocit cu şantierul al tinerilor absolvenţi este deosebit de important. Este singurul loc unde-şi pot „întregi“ cunoştinţele căpătate teoretic, unde pot cunoaşte pe viu metodele de lucru, problemele de organizare, aprovizionare şi protecţia muncii.

În viaţa de şantier apar probleme complexe, care trebuie urmărite numai la faţa locului.

Consider o greşeală solicitarea tinerilor absolvenţi de a lucra în institute de proiectare. Un proiect de execuţie nu poate fi întocmit corect fără o viziune de ansamblu a lucrării, viziune cu care un inginer nu se poate familiariza decît pe şantier.

Î. : Cunoştinţele pe care le-aţi căpătat în anii studenţiei v-au fost suficiente în momentul în care aţi intrat în producţie ?

R. : Categoric nu. În facultate am dobîndit cunoştinţe teoretice şi doar în mică măsură practice — în cele cîteva săptămîni de practică studenţească pe şantier. Aşa cum a fost organizată, practica ne-a dat doar o privire de ansamblu, vagă, asupra meseriei pe care ne-am ales-o. Abia după intrarea mea pe şantier, fiecare zi a însemnat o îmbogăţire de cunoştinţe, o acumulare de experienţă.

Î. : Cum credeţi că ar putea deveni mai eficientă practica studenţilor pe şantiere ?

R. : Practica ? Prin organizarea grupurilor mici de studenţi, cîte două săptămîni a 4 ore pe zi, sub o îndrumare permanentă şi competentă a unui cadru didactic. Această activitate să aibă loc numai pe şantierele importante, cu probleme diverse şi interesante din punct de vedere al concepţiei şi importanţei lucrărilor. Poate ar fi bună schimbarea grupelor de studenţi practicanţi pe diferite şantiere, în care să se documenteze asupra procedeelor noi de execuţie, metode noi de muncă etc.

Î. : Cînd aţi venit pe şantier, aţi fost pus sub îndrumarea directă a unui specialist cu o activitate îndelungată ?

R. : Nu a existat o dispoziţie specială în acest sens. Cu toate acestea, şeful lotului la care lucrez, un specialist cu o îndelungată experienţă (18 ani de şantier), a manifestat o preocupare deosebită în pregătirea mea ca viitor conducător al muncii pe şantier. Ar fi foarte bine dacă tinerii ingineri ar găsi în colectivele în care au fost repartizaţi oameni binevoitori, care să fie dispuşi, cu competenţa şi răbdarea necesare, să-i iniţieze în secretele meseriei.

Am fost plăcut impresionat să găsesc pe acest şantier tineri meseriaşi care şi-au manifestat dorinţa să le împărtăşesc din cunoştinţele mele teoretice, să le procur şi să le recomand cărţi de specialitate. Ei, la rîndul lor, m-au învăţat multe lucruri practice, pe care singur, probabil, mi-ar fi fost mult mai greu să le deprind.

Î. : Cîteva cuvinte pentru studenţii Institutului de construcţii ?

R. : Doresc să le spun studenţilor constructori să se îndrepte cu toată dragostea către şantier — cea mai bogată facultate pentru pregătirea adevăraţilor specialişti. Să dea toată atenţia practicii pe şantier, în care să folosească la maximum fiecare moment. Iar timpul liber să şi-l îmbogăţească prin vizitarea marilor obiective social-culturale şi industriale care se construiesc peste tot în jurul nostru.

Urez mult succes studenţilor în pregătirea lor profesională şi — mai aproape — în sesiunea de examene care bate la uşă.

Interviu consemnat de
Mariela ZAMFIRESCU

alma mater

TRAIECTORII

Cu bine... „A“!

O fereastră între cursuri, o cafea la prima cofetărie. Fără să-mi dau seama am început să răsfoiesc blocnotesul din vară, cu însemnări din practică. Are şi retrospectiva savoarea ei.

28 iunie. Mai am o zi şi... practica. Nu ştiu ce am să fac. Ar trebui să mă aleg cu ceva. A început să mă tortureze ideea proiectului de stat. De pe acum panică ?

1 iulie. Am ajuns. Întîlnire cu conducerea uzinei. „Să fiţi cuminţi, să daţi exemplu“. Am vizitat uzina. Face impresie plăcută. Impresie face şi tehniciana de la secţia III.

4 iulie. Deci în fiecare secţie va trebui să stăm o săptămînă... Dar dacă eu vreau să stau toată practica la secţia III ? „De ce nu lucraţi efectiv ceva ?“ m-a întrebat un maistru. M-am oferit să-l ajut. Acum lucrez cu el. E simpatic. Pe deasupra lucrează şi în secţia III. De la un timp mă obsedează această secţie. De la un timp...

10 iulie. Controlul caietelor „Să faci bine să iei cartea în mînă şi să copiezi schemele... şi să conspectezi paragraful cu ...şi să faci tabelul...“ (Bravo! Dar la institut ce facem?). La ora 11 eram în biblioteca tehnică a uzinei. M-am documentat vreo trei ore, fără să mă deranjeze cineva. Dar abia am intrat în vorbă cu bibliotecara (am aflat că o cunoaşte pe tehniciana de la secţia III), că a şi apărut responsabilul cu practica din partea uzinei : „Ce schiţe ? Vă rog să staţi unde aţi fost repartizat !“ Poftim !

12 iulie. Cunosc uzina ca-n palmă. Lucrez bine la maşina de broşat, am mai lucrat la o freză, la strung... Am găsit un loc grozav de plajă. Aş vrea s-o invit pe domnişoara „A“, tehniciana de la secţia III, la plajă.

15 iulie. Simt cum mi se dizolvă interesul pentru practică. „A“ e superbă.

16 iulie. Azi „A“ mi-a arătat la ce lucrează. Am avut o discuţie tehnică savantă, cu care ocazie am fost făcut K.O.

20 iulie. Mai am o săptămînă de practică ! Nici nu ştiam că există secţia de defectoscopie în uzină. Îmi pare rău că s-a terminat. Îmi pare rău pentru „A“, pentru mine... Sînt un sentimental incorigibil...

28 iulie. Colocviul de practică. „Aveţi un caiet îngrijit, cu multe scheme...“ Multe scheme, puţine bătături în palmă...

A început vacanţa. A început vacanţa ! Şi totuşi, cum dovedesc acasă că am fost în practică ? Completarea unui caiet nu produce bătături... Am să le arăt cît de tare m-am bronzat. Cu bine... „A“ !

Rică STEOCA

sigma

Pledoarie pentru o „anticameră“ a specialistului

A primi o informaţie înseamnă, conform teoriei cantitative a informaţiei (E. Shannon), a afla ceva ce nu se ştia înainte sau a afla mai mult despre ce se ştia mai înainte mai puţin.

Cantitatea informaţiei e cu atît mai mare cu cît e mai mică incertitudinea rezultatului.

Importanţa informării în dezvoltarea intelectuală a viitorilor ingineri, dezvoltarea simţului tehnic şi acomodarea cu diferitele metode de cercetare sînt cauzele care au condus la crearea biroului de cercetare şi proiectare a studenţilor.

Iniţiativă a catedrei T.C.M., biroul are şi sarcina alcătuirii unor scurte informaţii, cuprinzînd noutăţi tehnice culese, eventual traduse, din ultimele reviste româneşti şi străine.

Ne-am adresat tovarăşului prof. dr. ing. DRĂGHICI GHERMAN, cu rugămintea de a răspunde cîtorva întrebări :

— Ce plan de studiu îşi propune B.C.P.S. ?

— Planul de activitate propus cuprinde : *1. Efectuarea de proiecte solicitate de producţie* ; parte din ele pot fi acceptate ca proiecte de an; 2. Efectuarea de studii cu caracter de cercetare sau informare de către studenţi, individual sau sub conducerea unui cadru didactic, în scopul ridicării nivelului de pregătire profesională sau ştiinţifică a celor talentaţi; 3. Realizarea de studii teoretice şi experimentale asupra diferitelor probleme ce vor fi prezentate în sesiuni ştiinţifice studenţeşti. Există posibilitatea continuării lor în cadrul proiectului de diplomă; 4. Realizarea practică în laboratoarele institutului a diverselor aparate, dispozitive pentru cercetarea ştiinţifică sau pentru utilarea laboratorului. Rezultatele vor fi prezentate în şedinţe de comunicări periodice sau sesiuni ştiinţifice.

— Cum vedeţi realizarea acestui plan ?

— Cadrele didactice selectează teme pentru proiecte din întreprinderi şi uzine din ţară, teme ce sînt repartizate celor mai buni studenţi. Ele vor asigura totodată îndrumarea şi coordonarea muncii studenţilor, individuali sau în colective.

— Care e eficienţa şi popularitatea în rîndul studenţilor a cercetării ştiinţifice ?

— În cadrul cercurilor ştiinţifice au fost obţinute rezultate frumoase ; interesul studentului e mai mare atunci cînd proiectul de diplomă continuă o problemă studiată în cadrul cercului. Participarea la sesiunile ştiinţifice e încă restrînsă. Importanţa formării ştiinţifice e probabil insuficient înţeleasă, sînt prea puţini cei care au trăit satisfacţia deosebită a muncii de cercetare, parte şi din cauza insuficientei preocupări a cadrelor didactice.

D. HORIA

MEMORIA UNIVERSITĂŢII

În anul 1923, Universitatea din Cluj, preocupată de problemele complexe ale tinerimii universitare, a luat iniţiativa de a efectua o anchetă în rîndurile studenţilor ei. În acest scop, o comisie de sub preşedinţia savantului Ioan Popescu-Voiteşti şi avînd ca membri pe profesorii V. Bogrea, S. Dragomir, V. Bărbat, E. Haţieganu şi F. Ştefănescu-Goangă a întocmit un **Chestionar privitor la starea materială şi morală a tinerimii academice din Cluj**, urmînd a fi completat şi depus de către studenţi în momentul înscrierii la cursuri. Un apel cu care se deschidea chestionarul preciza că Universitatea clujeană **„în dorinţa de a contribui prin toate mijloacele la satisfacerea necesităţilor materiale şi morale mai urgente ale studenţimii universitare, o roagă a-i face posibilă o cît mai justă apreciere a acestor necesităţi, răspunzînd chestionarului ce urmează, în chip cît mai exact şi liber de orice altă consideraţie decît aceea a adevărului"**.

În arhiva Universităţii am descoperit recent răspunsurile date în cadrul anchetei de către Ion Breazu, în acel moment student în ultimul an al Facultăţii de Litere. Deşi comisia însărcinată cu studierea răspunsurilor garantase „absoluta discreţiune", ne îngăduim astăzi, la aproape cinci decenii, să nu mai respectăm acest angajament. O facem însă din convingerea că publicarea acestor răspunsuri favorizează cunoaşterea unor aspecte mai puţin ştiute din „anii de ucenicie" ai studentului în Litere, devenit apoi ilustru profesor al Universităţii din Cluj.

Profilul moral şi intelectual al studentului, aşa cum se conturează el din aceste succinte răspunsuri, relevă, credem, cîteva din calităţile, desăvîrşite de-a lungul anilor, care au adus un înalt prestigiu istoricului literar şi profesorului Ion Breazu: pasiune pentru ştiinţă, slujită cu o probitate exemplară şi entuziasm creator, o concepţie socială avansată, fermitatea convingerilor.

Omagiind acum, în apropierea semicentenarului Universităţii, pe unul dintre reprezentanţii ei străluciţi, credem că pe de altă parte multe din răspunsurile lui Ion Breazu la chestionarul care urmează depăşesc interesul strict documentar, menţinîndu-şi şi o actualitate care sperăm să nu rămînă străină studenţilor noştri. Chestionarul se publică fragmentar, excluzînd unele întrebări şi răspunsuri de interes mai scăzut.

C. M.

CHESTIONAR

BUGETUL

Întrebare: — Cu ce bani trăieşti? De la părinţi sau de unde? Din averea personală? Din bursă şi de unde anume? Din slujbă şi care anume?

Răspuns: — Întreţinerea o am din bursă, dată în natură. Banii necesari mi-i cîştig prin lecţii, care îmi sînt plătite după împrejurări: 200—600 lunar.

Î.: — Cît cheltuieşti pentru distracţii pe lună?

R.: — După cum îmi permite punga.

Î.: — Cît cheltuieşti cu cărţile şi rechizitele şcolare pe an?

R.: — Cărţi şi reviste cumpăr de cîte ori pun mîna pe parale. Am o pasiune de a le cumpăra.

Î.: — Care este, după părerea d-tale, suma strict necesară pe o lună ca student?

R.: — Actualmente 500 lei, plus întreţinerea.

ACTIVITATEA ŞCOLARĂ

Î: — Cu ocaziunea înscrierii ai primit regulamentul de studii şi disciplină al facultăţii? L-ai citit şi ce propuneri ai de făcut în această privinţă?

R.: — Cînd am venit întîia oară la universitate m-am învîrtit vreo 2 luni în jurul Regulamentului facultăţii, fără să-l înţeleg. În urmă am renunţat şi acum fac cum dă Dumnezeu.

Î.: — Urmezi regulat cursurile, seminariile şi lucrările de laborator? Dacă nu, din ce cauză?

R.: — Urmez regulat cursurile care îmi plac şi în care vreau să mă specializez; multe coincid.

Î.: — Găseşti în cursuri, seminarii şi laboratoare tot sprijinul material şi moral de care ţi se pare că ai avea nevoie pentru studii? Dacă nu, de ce lipsuri anume te plîngi?

R.: — Nu găsesc în toate un astfel de sprijin. Unele în schimb îmi procură cea mai mare mulţumire sufletească. Seminariile ar trebui organizate toate după o normă hotărîtă. Nu li se dă importanţa care ar trebui să li se dea!

Î.: — Ai vreo propunere de făcut în chestiunea aceasta?

R.: — Facultatea de litere are un mare număr de studente care se mulţumesc cu ceea ce au prins în caiete la cursuri. Prin lucrări de seminar obligatorii şi bine sistematizate li s-ar putea dezvolta „individualitatea ştiinţifică". Tot aşa şi pentru mulţi studenţi. O lucrare de seminar face mai mult decît un examen.

Î.: — Lucrezi pentru studiile d-tale, în afara orelor reglementare de curs? Dacă nu, ce te împiedică?

R.: — Lucrez atît cît îmi permite timpul. Dar lucru e atît de mult, date fiind cursurile multe şi seminariile pe care trebuie să le asculţi încît niciodată nu-l poţi satisface.

Î.: — Cercetezi bibliotecile universităţii şi ale seminariilor etc. Ce lipsuri eventuale le găseşti?

R.: — Biblioteca Universităţii n-are cărţi franceze şi româneşti; seminariile ar trebui reorganizate.

Î.: — Prepari examenele cu ajutorul notelor sau al manualelor?

R.: — Cu amîndouă.

Î.: — De care limbi străine te poţi folosi în studiile d-tale?

R.: — Franceză şi maghiară.

Î.: — Ai învăţat vreuna nouă la Universitatea din Cluj?

R.: — Franceza.

Î.: — Crezi că este necesară cunoaşterea mai multor limbi?

R.: — E absolut necesară pentru cine vrea să facă ştiinţă.

Î.: — Găseşti că eşti suficient îndrumat de profesori în studiile d-tale? Dacă nu, de ce anume te plîngi?

R.: — Da.

Î.: — Îţi dai regulat examenele? Dacă nu, din ce motive?

R. — Le dau regulat.

Î.: — Te simţi destul de orientat de la început chiar în ceea ce priveşte munca ce vei avea de depus spre a obţine diploma?

R.: — La început n-am fost orientat, dar acum da.

Î.: — Cum îţi împarţi timpul, de obicei, într-o zi de lucru?

R.: — Timpul nu-mi ajunge ca să-l pot şi împărţi.

VIAŢA SOCIALĂ STUDENŢEASCĂ

Î.: — Ce raporturi există între studenţii diferitelor facultăţi?

R.: — Sînt prietenii individuale. Colectiv nu s-a lucrat nimic pînă acum.

Î.: — Faci parte din vreo societate studenţească?

R.: — Din Soc. stud. în lit. Sînt preşedintele cercului „Alba-Iulia".

Î.: — Găseşti folositoare societăţile studenţeşti? Dacă nu, din ce motive?

R.: — Societăţile pe facultăţi au o valoare întrucît dezvoltă raporturile de colegialitate. Cele regionale au şi mai ales vor avea o mare valoare CULTURALĂ. Prin ele se caută un ideal cultural şi pentru studenţii care nu-şi bat capul cu aşa ceva.

Î.: — Găseşti în societatea studenţească în care eşti înrolat o mulţumire sufletească permanentă?

R.: — În Soc. stud. în litere nu găsesc căci nu există acum. Dar în cercul stud. din care fac parte găsesc o mulţumire sufletească rară, mai ales în turneele culturale organizate.

Î.: — Ai prieteni, cîţi anume şi unde te întîlneşti de obicei cu ei?

R.: — Am mulţi şi caut să-i întîlnesc cît de des pot.

Î.: — În ce limbă vorbesc studenţii la cursuri şi lucrări cu cei de altă naţionalitate?

R.: — Românească.

ACTIVITATEA EXTRAŞCOLARĂ

Î.: — Îţi îndeplineşti regulat însărcinările pe care le-ai căpătat în conducerea şi supravegherea căminelor, cantinelor sau a altor treburi ce privesc viaţa studenţească?

R.: — Da.

Î.: — Ai căutat şi reclamat astfel de însărcinări? Unde şi cînd?

R.: — În şedinţele căminurilor. Fiind preşedinte al studenţilor din „Casa învăţătorilor" am cercat să-mi dau bine seama de rostul unui cămin studenţesc şi aş avea multe de spus în această privinţă.

Î.: — Ce înţelegi d-ta prin „libertate academică"? În ce raport pui d-ta această libertate cu cea cetăţenească? Crezi că cea dintîi o lărgeşte pe cea din urmă, sau o ţărmureşte, sau crezi că n-au nici un raport între ele?

R.: — Libertatea academică nu poate fi mai mare decît cea cetăţenească. Dar nu accept nici noul regulament universitar care introduce o stare de asediu în universitate.

Î.: — Iei parte la reprezentaţiile date de Societatea Culturală sau de alte societăţi pentru întinderea culturii în popor?

R.: — Cu Soc. stud. regională din care fac parte fac turnee culturale, cu care ocaziune ţin conferinţe instructive. Rezultatul acestor turnee este cît se poate de mulţumitor.

Î.: — Ce ai făcut ca student, în genere, pentru a răspîndi la cît mai mulţi luminile căpătate de la Universitate? În ce fel, unde şi cînd ai lucrat în sensul acesta?

R.: — Am ţinut trei conferinţe populare şi am cercat să iau contact cu masele cu aceste ocaziuni.

PETRECERI ŞI MORALITATE

Î.: — Care sînt petrecerile d-tale obişnuite?

R.: — Lectura, discuţiile cu studenţi şi studente; teatru şi opera; apoi petrecerile organizate de studenţi.

Î.: — Ce crezi în genere despre petrecerile studenţeşti? Ai văzut studenţi făcînd abuzuri în această direcţie?

R.: — Petrecerile stud. organizate de soc. stud. sînt folositoare. Contribuie mult la formarea omului de societate, pe care nu-l cam întîlnim între studenţii noştri veniţi în mare majoritate de la ţară. Chefuri studenţeşti au existat şi vor exista întotdeauna.

Î.: — Consideri nivelul moral al studenţilor satisfăcător? Dacă nu, ce vină le găseşti şi cum crezi că s-ar putea îndrepta răul?

R.: — Nivelul moral al studenţilor se va îmbunătăţi o dată cu cel cultural. Viitorul îl văd strălucit.

Î.: — Care este părerea d-tale asupra atitudinii tinerilor noştri faţă de femei, în genere, şi faţă de studente în special?

R.: — Faţă de femei tinerii noştri n-au atitudini chiar lăudabile şi aceasta din lipsa unei vieţi de societate. Între studenţi şi studente trebuie să existe legături mai strînse cu influenţe bune pentru ambele sexe.

Î.: — Care este felul obişnuit în care îţi petreci o sărbătoare?

R.: — Sărbătorile sînt cele mai plicticoase zile din săptămînă. S-ar putea aranja matinee muzicale, săptămînale.

Î.: — Cît timp petreci în cafenea şi de ce? Cît costă aceasta lunar?

R.: — În cafenea mă întîlnesc cu prietenii. De regulă discutăm ori ascultăm muzică. Chefurile sînt rare. De costat mă costă după împrejurări.

Î.: — Cum şi unde îţi petreci vacanţele?

R.: — În cursul vacanţei mari îmi cîştig parale pentru iarnă. Acasă stau puţin: 2—3 săptămîni.

CHESTIUNI GENERALE

Î.: — Ce îndatoriri crezi că are Universitatea faţă de d-ta?

R.: — Să-mi dea cultură şi direcţii mai ales.

Î.: — Avînd în vedere starea actuală de dezvoltare a noastră, care sînt, după d-ta, carierele pe care ar trebui să le îmbrăţişeze mai mult tinerimea de la noi?

R.: — Facultatea de drept este prea plină. Celorlalte le trebuie încă studenţi mulţi şi mai ales HARNICI.

Î.: — Cum concepi d-ta raportul dintre profesori şi studenţi?

R.: — Profesorul să fie prietenul şi îndrumătorul meu. La rîndul meu îl voi iubi şi îi voi da respectul cuvenit.

Î.: — Cum îţi închipui d-ta că trebuie să fie studentul ideal? Dar profesorul ideal?

R.: — Studentul ideal trebuie să fie dornic de cultură; profesorul ideal universitar trebuie să mă pună la curent cu ultimele rezultate ale culturii.

Î.: — Învăţămîntul specialităţii d-tale te satisface în totul, sau simţi lipsa şi a unei culturi generale? Dacă da, cum s-ar putea împăca, după d-ta, cele două tendinţe?

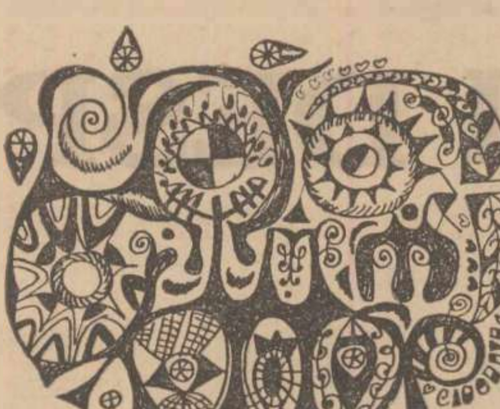
R.: — Fac mai mult cultură generală. Universitatea îmi dă ocazia ca să mi-o însuşesc. Pentru specializare este timp în viaţă.

Î.: — Ce mulţumiri şi nemulţumiri speciale ai avut d-ta personal, ca student la Cluj?

R.: — În general am fost mulţumit. Viaţa petrecută în Universitate o consider cea mai frumoasă.

alma mater

Unde este poezia ?

În ultima jumătate de veac, lirica românească s-a diversificat simţitor sub aspectul structurii. Dincolo însă de orice curent sau şcoală, rămîn indiscutabil două atitudini bine distincte, una clasică, cealaltă modernistă. Modernismul a fost fără îndoială o necesitate. Poezia nouă îşi găseşte motivaţia existenţei în însăşi subiectivitatea creaţiei artistice, căci opera înseamnă experienţă şi atitudine personală, substanţă ideatică într-un înveliş de limbaj adecvat. Dar tocmai aspectul formal a suferit cele mai notabile modificări. Dintr-un neconformism ţinînd de structura interioară a poeţilor, vechea formulă clasică, bazată pe ritm şi rimă este părăsită, organizarea materialului poetic fiind de natură exclusiv ritmică. E neîndoielnic în acest caz posibilitatea disocierii poeziei de proză, ca genuri distincte. Să nu uităm însă că în prezent se produce o interferenţă a genurilor literare. Unii au prevăzut o îndreptare imediată a acestora spre eseu, astfel că în curînd s-ar putea vorbi de poezie-eseu, de proză-eseu sau chiar teatru-eseu. Desigur, afirmaţia este exagerată, dar rămîne ca un fapt concret interpenetraţia de procedeee şi formule artistice, specifice pînă nu de mult genurilor ca existenţe de sine stătătoare.

Mai ales în relaţia poezie-proză procesul este uşor sesizabil, căci aici se poate vorbi mai exact de o poezie a interpretării şi nu de ceea ce înţelegem tradiţional prin aceasta. Mă gîndesc însă că interpretările călinesciene sînt cel puţin la fel de poetice, ba, uneori, pot primi şi superlativul.

Prin excluderea rimei, ca element sine qua non al poeziei, rămîne că acesteia îi sînt caracteristice ritmul, expresia metaforică şi structurarea formală în versuri. Dar metafora este prezentă şi în proză şi aceasta nu începînd din ultima vreme. Cît priveşte ritmul, şi Odobescu şi Sadoveanu şi Zaharia Stancu îl adoptă în configuraţia românească. Şi atunci distincţia poezie-proză se poate realiza în baza unui singur criteriu, cel formal.

Moderniştii cer o cît mai mare libertate pentru exprimarea ideii şi, spun ei, vechiul tipar este o piedică în calea transmiterii acesteia. Aşa stînd lucrurile ar însemna că poeţii de azi au un mare respect pentru fidelitatea ideii. Oare nu sînt ei aceia care o trunchiază atunci cînd versul se termină oriunde şi oricum? Repartiţia în versuri nu a devenit decît un mod de epatare, o piatră de şoc la adresa cititorului. Să observăm, însă, că şi clasicii sau cei care au respectat această poetică, erau la fel de liberi. Nu oricine poate să picteze, nu oricine poate să cînte, după cum nu oricine poate să scrie. Pentru aceasta se cere în primul rînd talent şi apoi o tehnică, pe care aceştia le aveau. Dacă dispar, însă, tocmai normele inerente fiecărei arte, atunci nu oricine se poate considera artist? După cum azi oricine crede că poate scrie. Dar pentru un poet singura adevărată şcoală rămîne poezia spiritului clasic.

G. Călinescu dovedea odată că oricine, cu puţină strădanie, poate scrie în manieră actuală. Avem o sumedenie de poeţi pe care critica încearcă sîrguincios să-i ierarhizeze. E foarte bine că toţi cred în chemarea către poezie. E la fel de bine că revistele literare publică cele mai diverse direcţii şi atitudini, pentru ca numai judecata timpului să fie hotărîtoare. Sîntem în plină experienţă, publicăm, publicăm, dar cred că o jumătate de veac de experienţă e totuşi prea mult. Ceea ce lipseşte poeţilor de azi e reţinerea în faţa publicării. E vorba de conduita interioară a acestora, de exigenţa cu sine. Şi mai e încă ceva: din dorinţa de originalitate se ajunge la cele mai curioase metamorfoze, toate înserate sub larga titulatură de poezie. Se cristalizează în lirica actuală românească o direcţie rezistentă? Întrebarea e deocamdată fără răspuns, pentru că tinerii poeţi devin volens-nolens epigoni. Probabil ca ei să accepte forme străine care, structural, se suprapun perfect peste universul lor. Dar aceasta nu e o scuză, căci n-avem ce face cu poezia multiplicată. Cuvintele şi chiar frazele devin ticuri „poetice" şi, repetate, îşi pierd orice savoare. Oare nu se poate scrie şi altfel? Poeţii de azi n-ar trebui să uite că poezia înseamnă totuşi artă şi apariţia ei trebuie să fie rezultatul firesc al unei munci şi mai ales al unei exigenţe interioare ridicate.

Şi dacă e să dau o soluţie, o imagine a liricii în perspectiva ei, aş spune că o întrevăd într-o revenire la clasicism. Nu îndrăznesc să bănuiesc însă şi sub ce formă.

Al. DOBRESCU

7 arte 7 zile

ORFEU

Microinterviu (oarecum sentimental) cu Ileana Popovici

Noi cei care urmărim filmul numai din fotoliul spectatorului, sîntem foarte curioşi să ştim care este alchimia imaginilor şi mai ales să cunoaştem părerea eroilor de pe ecran (de această dată în carne şi oase).

— Care sînt impresiile din prima zi de filmare?

— Nu vreau să fii dezamăgit, dar prima zi de filmare nu are aproape nimic romantic (poate doar emoţia). Este o muncă asiduă, cu zgomotele caracteristice platoului, cu clipele de satisfacţie pe care ţi le dă o dublă bună, poate cu teama pe care o încerci cînd auzi prima dată cuvîntul magic „motor". (Ileana este, pentru orice reporter şi îndeosebi pentru cei improvizaţi, un interlocutor ideal. Spontană, gata oricînd să-ţi dea cele mai mici amănunte, vrute şi nevrute, să-ţi fluiere cîntece din film). Ceea ce m-a impresionat şi m-a ajutat în acelaşi timp a fost spiritul de echipă care domnea peste toţi cei prezenţi, de la actori la regizor şi operatori. Filmarea este o necontenită căutare, o activitate febrilă în care improvizaţia se împleteşte cu gestul studiat. Şi încă ceva, în aparenţă minor: tot filmul l-am jucat nemachiată. Acum îmi dau seama cît de mult a contribuit şi aceasta la un joc firesc, spontan, pe care sper că l-am realizat.

Ileana îmi mai mărturisea că în zilele ploioase stătea la locul de filmare şi se juca de-a James Bond, pentru a se obişnui cu atmosfera orelor de muncă.

— O ultimă întrebare: apariţiile tale la televiziune te-au ajutat să te acomodezi cu noua situaţie, hai să-i spunem de „star"?

— Nu, nu cred. A face film, şi încă sub conducerea lui Pintilie, este o experienţă unică. Sînt foarte bucuroasă că am putut să joc într-un film despre tineret, un film pe care-l sper cît mai bun.

C. L.

sigma

Despre creaţia literară cu Marin Sorescu

Din nou în mijlocul publicului braşovean, poetul Marin Sorescu a răspuns cu amabilitate întrebărilor puse, precum a avut bunăvoinţa să adreseze cîteva cuvinte revistei noastre.

— De ce nu se găsesc cărţile dumneavoastră în librării?

— Cărţile se tipăresc în tirajul maxim, dar dispar din ziua apariţiei. Paradoxal, dar şi mie îmi este foarte greu să le procur.

— Cum se împacă activitatea dumneavoastră de critic de film cu cea de poet sau dramaturg?

— În primul rînd nu sînt, sau nu mă consider cel puţin, un critic, ci un eseist şi cred că orice poet trebuie să fie un eseist. De altfel, în curînd va apare un volum de eseuri „Filmul şi desfiinţarea lui".

— Cum definiţi poezia?

— Poezia e adevărul, sau o metodă de cunoaştere a adevărului, iar poetul e un apostol al colectivităţii.

— Ce trebuie să faci ca să devii poet?

— Poezia este un lucru foarte înalt, ea cere o maximă pregătire, îţi cere sinceritate faţă de tine însuţi, trebuie să ai poezia în sînge şi, în primul rînd, trebuie să citeşti multă poezie.

— Oare cam aceeaşi părere o au şi adepţii poeziei clasice?

— Poezia clasică e începutul carierei fiecărui poet şi poate... sfîrşitul. Poezia clasică e o piatră de încercare a fiecărui poet şi, ca să fii modern, trebuie în prealabil să fii clasic.

— „Iona"... aşteptăm cu toţii să o vedem pe scenă, dar cînd?

— Piesa a fost montată în regia lui Andrei Şerban. Eu sînt foarte mulţumit de montarea piesei, care solicită foarte mult atît regizorul, cît şi interpretul. De altfel, George Constantin îl interpretează foarte bine pe Iona, după cum ştiţi, unicul personaj al piesei, pe care în curînd cred că o să aveţi ocazia să o vedeţi şi la Braşov.

— Anul trecut, în cadrul unui simpozion, aţi venit în mijlocul studenţilor din Braşov şi a fost o seară foarte plăcută. Cînd veţi reveni?

— Sînt foarte ocupat, dar în posibilităţile timpului meu liber o să vin şi la voi cu toată plăcerea.

Interviu realizat de
Horia DRĂGHICI

universitas

Radiografia orgoliului

„Cuţitul în apă" marca la începutul deceniului (1962) debutul în filmul de lung metraj al unui tînăr regizor polonez, azi foarte la modă: Roman Polanski. În acelaşi timp, afirma un scenarist care avea să devină cel mai disputat realizator al „celui de al III-lea cinema polonez": Jerzy Skolimowski. De atunci au trecut şapte ani; noi ne întîlnim abia acum cu începutul carierei lor. De ce a trebuit să aşteptăm, e o chestiune asupra căreia vom reveni poate cu alt prilej.

„Cuţitul în apă" nu este numai „opera prima" ci şi un film deosebit de original, unul dintre cele mai interesante şi mai originale filme pe care le-au văzut spectatorii noştri. Ineditul realizării lui Polanski porneşte însă de la un subiect comun în aparenţă: pe bordul unui iaht de plăcere, doi bărbaţi duc o stupidă luptă de „afirmare" în faţa unei femei. Orgoliul omului realizat social, plin de sine şi mîndru de proprietatea sa (maşină, iaht şi... soţie) se confundă cu teribilismul tînărului student, în care spiritul de frondă primează.

Acelaşi orgoliu îl face pe Andrzey să creadă că a comis o crimă, care în realitate nu s-a produs.

Filmul nu are nimic comun cu „seria neagră", nici nu e inspirat de „detective-story". Polanski demască nişte poze ridicole şi nimic mai mult. Trei personaje îi sînt suficiente pentru a demonstra cît de penibil devine omul atunci cînd vanitatea îl face să-şi piardă măsura realităţii şi demnităţii sale. Prin pledoaria pe care o încearcă, Polanski se supune unui dificil examen, pe care îl depăşeşte în mod strălucit.

În intenţiile sale, regizorul e secondat de operatorul Jerzy Lipman, unul dintre cei mai buni operatori polonezi; el compune pentru acest film un cadru plastic care subliniază cu discreţie firul acţiunii. Albu strălucitor şi cenuşiu alternează în subtile combinaţii. Aparatul de filmat nu rămîne un simplu spectator, ci un comentator spontan, lucid şi plin de umor.

Deşi obligat să se mişte în cadrul limitat al iahtului sau al unei maşini, operatorul a căutat unghiuri variate, realizînd imagini cu virtuţi picturale: studentul stă la soare la pupa iahtului; filmat din vîrful catargului, apare ca un Crist răstignit, căruia îi lipseşte doar crucea. Apoi, ironic, aparatul întîrzie cîteva momente asupra colacului de parîme pe care eroul îl are sub cap, confecţionîndu-i o aureolă suis generis.

Polanski şi-a ales trei actori mai puţin cunoscuţi, dar de incontestabil talent: Leon Niemczyk (Andrzey), Jolanta Umecka (Krystyna), Zigmund Malonowicz (studentul). Ultimul personaj nu are nume. Ar putea să-l cheme tot Andrzey, pentru că nu este decît replica mai tînără a ziaristului.

Regizorul se impune printr-o versiune personală asupra unei probleme de maximă actualitate. El s-a desprins de concepţia mai sceptică umbrită de amintirea războiului, pe care cineaştii celui de „al II-lea cinema polonez" au promovat-o în filme ca „Adevăratul sfîrşit al războiului", „Canalul", „Cenuşe şi diamant".

Polanski e uneori sarcastic, dar întotdeauna necruţător cu defectele care minimalizează fiinţa umană, cufundînd-o în ridicol.

Mircea STOICA

alma mater

Teatru studenţesc

Se încearcă azi în teatru modalităţi noi de expresie, care să-i dea dreptul la o existenţă demnă, în climatul culturii contemporane, alături de TV. şi cinematograf.

Mişcarea teatrală studenţească s-a înscris de la început în contextul acestor căutări, ajungînd prin unele experienţe reuşite să egaleze (şi chiar să depăşească) uneori teatrul profesionist. Teatrul studenţesc adevărat se defineşte ca un teatru de avangardă (în sensul cel mai bun al cuvîntului), ca un teatru de idei, ca un teatru în care marile experienţe înseamnă modalităţi de existenţă.

La Iaşi sînt notabile în ultimii ani prezenţe veritabile. Reţinem din multitudinea manifestărilor numele lui Aurel Brumă şi încercările sale dramatice.

Este student al Facultăţii de filologie (anul V) şi reprezintă deja un nume în mişcarea literară a Iaşului.

Succesul de care s-a bucurat prima lui piesă (Mona Lysa), reclamă comentarii, cu atît mai mult cu cît celelalte reviste studenţeşti nu le-au făcut la vremea lor.

La Festivalul artei studenţeşti de la Cluj actorul Constantin Dinulescu, de la Teatrul Naţional din Iaşi, a primit pentru regia spectacolului „Mona Lysa" menţiunea specială a juriului.

Este numai în parte o satisfacţie. Nimeni nu contestă meritele regiei. Dimpotrivă, C. Dinulescu a intuit perfect substanţa piesei lui Brumă şi i-a adecvat un cadru şi modalităţi conforme acesteia.

La Cluj, Aurel Brumă a fost singurul dramaturg-student. Spectacolul prezentat atunci s-a bucurat de succes. Am putut remarca perfecta sincronizare a scenelor coregrafice, naturaleţea interpretărilor (Margareta Ivan, Ion Baciu, Olimpia Dingă), costumaţia şi, în general, ţinuta elevată a întregului spectacol, limpezimea mesajului transmis. Aplauzele finale au răsplătit o piesă care face cinste oricărui teatru profesionist. Şi atunci, se impune cu necesitate o întrebare: de ce numai premiul pentru regie?

Piesa lui A. Brumă are în centrul ei o problematică contemporană foarte acută: protestul împotriva războiului nuclear. Aparent fără conflict, piesa se consumă în momente de înaltă tensiune dramatică şi noutatea rezolvării problemelor, esenţiale în teatrul clasic (mişcare, lumină, costume, cuvînt), au făcut să fie bine primită de spectatori.

Tot regizorul C. Dinulescu lucrează acum cu acelaşi colectiv de studenţi-actori la realizarea unui nou spectacol, tot cu o piesă a lui A. Brumă: „Cetatea Firenza".

Teatrului studenţesc ar trebui să i se rezerve în paginile revistelor studenţeşti (şi nu numai acolo) un spaţiu mai larg în care să se discute probleme care-l privesc. De aceea, ar fi binevenită o amplă discuţie în presa studenţească despre atît de diversele experienţe ale teatrului studenţesc, despre valoarea lui, despre finalitatea şi poate despre necesitatea unor studiouri de teatru studenţesc cu stagiune permanentă, cu repertoriu, cu regie proprie etc.

Ca un argument final am semnala la Iaşi abundenţa recitalurilor de poezie. Faptul nu poate decît să ne bucure. Studioul de poezie al Facultăţii de filologie s-a impus deja prin spectacolele sale de ţinută interpretativă, de noutate şi de frumuseţe.

Sînt notabile, numai ca experienţe, şi spectacolele studioului „Mini-teatru Club" şi recitalul de poezie dansată.

Încrederea în tinereţea animatorilor teatrului studenţesc ne îndreptăţeşte să aşteptăm spectacole de un tot mai ridicat nivel.

Maxim NICOLAESCU

VIAȚA POLITEHNICII

Profilul spiritual al studentului

Pentru a stabili, în linii mari, profilul spiritual al tînărului inginer de mîine, prin prisma posibilităților pe care le au la dispoziție studenții din institutul nostru, am apelat la cîțiva dintre ei, organizînd o discuție pe această temă.

Răspunsurile primite, în urma întrebărilor puse de redacție, au creat un schimb de păreri ce contribuie la stabilirea unor direcții diferite în înțelegerea profilului spiritual al tînărului inginer. La discuții au fost invitați: Ecaterina Ailincăi — anul IV Electrotehnică, Ana Blaj — anul IV Chimie industrială, Marin Neacșu — anul II Industrie ușoară, Simina Bobaru — anul III Industrie ușoară, Costache Goianu — anul III Electrotehnică, Viorel Lupașcu — anul III Industrie ușoară și Mihai Ceucă — anul IV Electrotehnică. Să le dăm, așadar, cuvîntul:

R.: Considerați că examenele formează o problemă ce trebuie rezolvată în timpul sesiunii sau pe durata unui întreg an de studii?

E. A.: Timpul din sesiune este doar un prilej de revedere și fixare a unor puncte-cheie din materie. Sînt unii care se bazează pe „noroc". Rezultatele din sesiune sînt, la rîndul lor, rodul „întîmplării". Alții însă pleacă de la acel „ceva" numit memorie, inteligență. Este acesta un mod de a rezolva lucrurile, dar să nu uităm că oamenii cei mai luminați au muncit toată viața.

M. N.: Adevăratul examen este eficiența activității noastre la viitorul loc de muncă. Studentul politehnician nu trebuie să memoreze formule, idei, pasaje din cursuri, pentru a le expune în mod automat la examen. El trebuie să studieze nu în asalt, ci în mod treptat și, bineînțeles, cu pasiune. În sesiune studentul trebuie să sistematizeze rezultatele studiului său și dacă acest studiu s-a desfășurat tot timpul anului (al anilor), sesiunea îi va prilejui momente de plină satisfacție.

R.: Cum înțelegeți cultura generală a studentului politehnician?

C. G.: În primul rînd, studentul de la politehnică trebuie să posede un bogat bagaj de cunoștințe legat de domeniul în care va activa. Nu trebuie să se absolutizeze însă.

E. A.: Studentul politehnician trebuie să dețină, în afară de cunoștințele de specialitate, și o cultură diversă. Înțeleg prin aceasta că studentul nu trebuie să aibă în față numai cursurile, ci și presa, radioul, să meargă la concerte, la spectacole de teatru și operă, să practice sportul.

V. L.: Consider că materiile predate la cursuri nu trebuie să fie pentru noi limitele în care să ne dezvoltăm cultura generală. Pe noi trebuie să ne preocupe mult mai mult. Să fim la curent cu majoritatea noutăților ce apar în diferite domenii de activitate. Nu putem cuprinde neapărat totul, acest lucru e practic imposibil, dar ca intelectuali ai secolului XX să căutăm să avem o viziune de ansamblu asupra evoluției societății.

R.: Pregătirea studentului trebuie îmbinată cu participarea sa la viața social-culturală a Iașului studențesc. Sînteți de aceeași părere?

E. A.: Da! Și aceasta pentru că omul contemporan este dator față de el însuși și față de societate. Trebuie să aibă sufletul mereu plin de marile comori artistice, literare, culturale ale orașului său și ale țării sale.

S. B.: Iașul ne oferă o multitudine de factori culturali-artistici.

M. C.: Eu cred că, într-un fel sau altul, sîntem cu toții participanți la viața orașului.

A. B.: O participare activă la viața orașului permite studentului să-și formeze o cultură generală mai temeinică.

C. G.: Eu am credința că prin aceasta se poate face mai bine integrarea în viața socială, se pot propaga idei, mai ales că Iașul a fost, este și va fi un focar de cultură.

R.: În contextul vieții noastre intelectuale, care este aportul specific al studentului politehnician?

E. A.: Nu cred că ar trebui să se deosebească doar prin faptul că este inginer. Titlul e un lucru ce nu spune tot despre omul zilelor noastre. E de preferat ca acest titlu să se adauge ca o calitate la toate celelalte (presupuse).

M. C.: Consider că inginerul (dar, precizez: „inginerul") e omul tehnicii, al științei, e un pion în gigantul sistem tehnic; dar, în același timp, el stăpînește acest sistem. F. Bacon spunea: „Știința e putere", deci cît de puternic e omul care stăpînește știința! Nu-i contrazic însă pe cei care susțin „că orice meserie e frumoasă".

În concluzie, se vede din părerile participanților la această masă rotundă că studentul politehnician, viitorul inginer trebuie să posede un bagaj bogat de cunoștințe, în care să fie armonios îmbinate noțiuni din cele mai diferite domenii. Pe studentul de azi îl interesează acele activități care-l pot forma ca om, care-i pot structura individualitatea, trezindu-i aderența sufletească, cristalizînd și formînd convingeri. El caută în acest sens în cursuri, în lecturi, în experiența de viață a altora sau în doctrine etice acele elemente care ar putea da răspuns unor cardinale întrebări asupra sensului prim și esențial al vieții.

Valerian MERSCHI

STUDENȚII DESPR

CADRAN UNIVERSITAR

Ignorantia non est argumentum!

Dacă la universitate ar veni numai cei care, dincolo de o diplomă, visează împlinirea, cei de bunăcredință și din conștiința propriei lor condiții umane, dacă fiecare și-ar înțelege la timp care îi este vocația și, mai mult, că numai a voi este insuficient pentru a se ajunge la împlinire, în esență rămînînd totuși a putea și dacă toți ar ști că în societatea contemporană pentru mai bine este nevoie de o pregătire solidă, iar facultatea nu este o fabrică de semidocți, studenția ar trebui să se numească PASIUNE.

Dacă (din nou dacă) pasiunea — sublimă și nobilă însușire umană — ar fi omniprezentă și s-ar ajunge la concluzia că există o singură cale spre adevărata afirmare — aceea a muncii oneste și a modestiei, în care intențiile, oricît ar fi ele de valoroase, nu înseamnă nimic dacă rămîn în acest stadiu — am mai putea vorbi de seminarii fulminante, nu s-ar mai face controlul materialelor conspectate, condicile n-ar mai consemna absențe, n-ar mai fi nevoie de sancțiunile decanatelor și de peregrinarea de la un centru universitar la altul, cu „cartea de vizită" ce se cheamă exmatriculare, iar toamna, cînd rugina frunzelor agonizează poetic pe căi de vînturi, n-ar mai figura în calendarul oamenilor.

Din păcate destui studenți, nu știu, pur și simplu, pentru ce au venit la facultate. În șapte-opt ani de-abia au reușit să ajungă în anul al treilea de studii; aceștia formează acea latură pestriță și extravagantă, clientela arogantă (și disperantă) a barului; protagoniști ai pocke-rului și ai „celebrelor" povești de dragoste cu scandal, mediocri (și blazați), „neînțeleși", „genii" mizînd pe cunoștințele amabile și influența părinților.

Ignorantia non est argumentum!

Alții, tot din păcate, mizînd pe aceeași carte și pe comportamentul voit-modest (pozează iritant) țin cu tot dinadinsul să se „impună" (din patimă au ajuns să se vadă capacități) și bombardează cu mediocrități îngăduința colegilor și a dascălilor. „Specialiști" în orice, sînt gata oricînd să-ți ofere o mostră a personalității lor — pretinse lucrări originale: compilații, infantilități ori traduceri sub orice critică.

Dacă fiecare e îndreptățit să-și etaleze posibilitățile o dată sau de două ori, nimeni nu are dreptul să dispere auditoriul; vorbești, faci un lucru ca să convingi; numai dacă ai convins mai ai dreptul să vii în fața celor ce te-au ascultat. Prea multă îngăduință, ca și auto-sugestionarea, este, mai devreme sau mai tîrziu, o catastrofă.

Dar, mai sînt și azi valori autentice, oameni pe care cei discutați mai sus îi disprețuiesc pentru inteligența lor. Există reale talente, poeți, prozatori, inovatori, și ar fi regretabilă greșeala dacă nu ar fi protejate aceste „rarae avis". La cenaclurile literare se întrunesc 5—6, la cercurile și sesiunile științifice cam tot atîția; și cînd te gîndești că se pot afla atîtea lucruri aici..

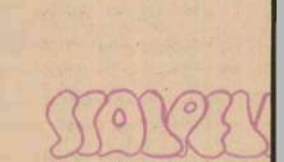
E timpul să se spună un NU categoric acelor ce-și pierd timpul prin circiumi, la „ceaiuri" ori la „șase-șase". Nimeni nu i-a obligat să vină la facultate, nimeni nu e obligat să-i promoveze fără ca el să convingă.

Venind la facultate, [...] gații, o răspundere car[...] moment ce nu s-au int[...] student și eșecurile lor[...] periență tristă, ar fi n[...] învăța, la vîrsta asta chi[...]

Cei care suferă din [...] pentru persoana lor [...] sfîrșit, că vom fi întot[...] cesele lor, că știm să l[...] săturat de atîtea prom[...] ajungă profesori sau în[...] lăudăroșenie; vorbele, [...]

Pentru un tînăr dor[...] mare pericol îl const[...] timp cît convingerii p[...] prejudecata, personalit[...] zarea. Și asta tocmai [...] mulări, cînd e nevoie[...] vîrstnicii spun că [...]

Const[...]

Despre n[...]

Cînd am început a[...] cum să procedez ma[...] după părerea mea, [...] damentale ce ne fr[...] cine ar fi colegii cei[...] aici părerile. Răspu[...] fiindcă, bineînțeles, [...] tuturor. Pînă la urm[...] legi din anul III, pe[...] în acest an studentu[...] adînc, reușește să s[...] cate, de cele mai m[...] zinare de cunoștințe [...] Bineînțeles că aces[...] obligatorie o diminu[...] a reflexiilor, lucru d[...] legi din anii I și II.

Ajunsesem la un n[...] pre intelectual și v[...] cei de față a spus [...]

— Uitați-vă puțin [...] o parte din colegii [...] poate știu, mi se [...] unii care nu-și folos[...] intelectul, puțini, e [...]

at nişte obli-
espectată. Din
elor vieţii de
te sînt o ex-
că aceştia ar
eserie.
consideraţie
înţeleagă, în
uroşi de suc-
dar că ne-am
linite. Pot să
i şi fără atîta
sînt fapte.
nare, cel mai
ecăţile. Atîta
ste preferată
cuită cu bla-
marilor acu-

lor nu sînt demni de a purta titulatura de student.

— N-ai impresia că eşti prea aspru în aprecieri ? veni foarte repede replica. Nu crezi că în acest fel poţi să jigneşti ? Sînt totuşi colegi de ai tăi, unii chiar mai apropiaţi. Şi apoi, crezi, că la admitere au reuşit să se strecoare asemenea specimene ?

Şi ca un făcut, veni un scurt timp de tăcere, de reflexie poate...

• • • • • • • • • • • • • • • • • • •

Şi apoi :

— Dar totuşi aşa este. Mi se întîmplă şi mie adesea să văd pe unii în adevărata lor haină. Cam străvezie... Căci dacă vorba este oglinda minţii, sînt cu totul de acord. Dar să nu fim superficiali. Nu numai vorba, ci şi felul portului şi al purtării, gestul şi privirea, tot ceea ce

EI ÎNŞIŞI

i voinţă. Mai
e ajuns.

TRACHE

mă gîndeam
i este vorba,
blemele fun-
Mă întrebam
să-şi exprime
stul de greu,
este deschisă
la cîţiva co-
pare că abia
eflecteze mai
a şi, din pă-
nica înmaga-
de studenţie,
e ca urmare
şi cantitativă
n de unii co-
liscutăm des-
unul dintre
u. Priviţi la
u de ce, sau
de-a face cu
loc gîndirea,
prin purtarea

etalează mai mult sau mai puţin făţiş un om, sînt şi ele oglinda bunei creşteri, a bunului simţ şi pînă la urmă a unei inteligenţe de a cărei cantitate nu este vinovat purtătorul ei.

— E trist atunci cînd vezi în jurul tău că aceşti oameni se chinuie de pe un an pe altul, devenind, peste nu ştiu cît timp, intelectuali slab pregătiţi profesional şi unilaterali, de cele mai multe ori. Dar parcă şi mai trist e faptul că mulţi dintre confraţii noştri buni şi foarte buni sînt egoişti şi indiferenţi, vinovaţi în cel mai înalt grad pentru cei din jur. Căci nu este suficient să-ţi fii util numai ţie. Raţiunea de a fi în societatea noastră este aceea de a crea ; de a te crea pe tine însuţi şi a pune o piatră mai mare sau mai mică, după puteri, pe ceea ce se creează şi creezi în jurul tău. Iar inconştienţa ta şi a lor va fi scump plătită de noi toţi, mîine. Şi acest lucru nu trebuie să se întîmple.

Românul are o vorbă înţeleaptă : „Vorbă multă — sărăcia omului". E frumos să gîndeşti cu glas tare, dar gîndurile trebuie să se transforme în fapte. Şi parcă asta e ceva mai greu. De altfel, un singur om nu va putea realiza şi pune la punct pe deplin nici ceea ce este în jurul său.

— Fals ! Căci aşa nu gîndesc numai eu. Gîndesc şi alţii. Mulţi, foarte mulţi, majoritatea. Şi dacă fiecare dintre noi va pune umărul numai puţin, vom reuşi. Căci adevărul, sinceritatea, dorinţa de bine, sînt atributele noastre, ale tuturora.

În cele de pînă acum s-a scurs mult adevăr.

Dar mă gîndesc că mai sînt atîtea laturi ale acestui complex. Mă gîndesc că, pe lîngă drepturi, un student are şi foarte multe obligaţii. Mă gîndesc că pentru el se cheltuiesc anual, aproape 18 000 lei şi că tot pentru el lucrează atîţia oameni la catedre, în laboratoare, în fabrici, pe ogoare. Şi toate acestea obligă.

De aceea, mai presus de orice, trebuie să fim exigenţi la maximum cu noi înşine.

Florin MICLEA

Micron
107 ARIRE ŞI ENTUZIASM

Intelectuali sau ingineri?

Mi s-a întîmplat de multe ori să asist la discuţii între studenţi ai universităţii şi politehnicii, evidenţiind o problemă care merită să fie analizată datorită unei destul de largi răspîndiri. Este vorba de părerea că intelectualitatea ar fi structurată în două categorii (de jos în sus) : inginerii şi „adevăraţii" intelectuali. O astfel de diferenţiere conduce direct la problema acută a zilelor noastre, raportul dintre cultura generală şi specializare. Ea a fost supusă unei competente analize în ultimii ani, angajînd nume prestigioase ale culturii noastre, dar o dezbatere studenţească a acestei teme ar fi binevenită (ţinînd seama şi de faptul că seminarul din vara trecută „Student, artă şi cultură" a avut o audienţă restrînsă şi ecourile lui n-au ajuns pretutindeni).

Este încă larg acreditată părerea după care cultura generală înseamnă filozofie, estetică, etică, literatură, istoria artelor. Toate acestea sînt strîns legate printr-o infinitate de interconexiuni ; pe de altă parte, dacă le privim ca principale obiecte de studiu în facultăţile de profil, ele constituie specializări, şi atunci nu pot fi impuse ca unităţi de măsură pentru cultura generală a întregii intelectualităţi. Cel mai tentant este să vedem în cultura generală reunirea elementelor definitorii, esenţiale şi accesibile calitativ oricărui intelectual ale tuturor specialităţilor. Din păcate, în condiţiile de azi şi o astfel de definiţie rămîne fără echivalent practic, fie şi numai pentru faptul că numărul specializărilor tinde spre infinit.

Se pot enumera cîteva avantaje ale vechii (dar nu moartei) concepţii, şi în primul rînd accesibilitatea relativă. Trebuie doar să ai bunăvoinţa de a citi cu interes. Se ştie că memorizarea nu poate avea loc, sau nu este trainică, fără participarea subiectului. O astfel de participare considerăm că se obţine mult mai uşor prin mobilizarea resorturilor afective, decît datorită interesului pasionat pentru rezolvarea elegantă a unui amănunt de proiectare, de exemplu.

Nu avem intenţia de a minimaliza rolul studiului în aceste discipline, dar considerăm că se impune o apreciere : eficacitatea folosirii timpului este mult mai mare, majoritatea lui putînd fi folosită pentru acumulări. Un student se poate impune în aceste domenii mult mai repede ; dacă este pasionat, el poate realiza lucrări ştiinţifice chiar valoroase (să spunem de critică artistică, în general, sau traduceri) încă din primii ani de facultate.

Comparativ cu aceasta, munca studentului de la politehnică este mai dificilă prin exactitatea şi caracterul concret al problemelor abordate ; ea este verificată prin examene mai multe şi mai grele.

Timpul studentului de la politehnică se scurge foarte repede ; randamentul utilizării lui este destul de mic. Această apreciere este bazată pe necesitatea de a rezolva probleme (care la matematici pot fi cîteva zeci pentru un singur seminar) ; acesta este un timp mort sub aspectul creaţiei, dar indispensabil formării deprinderilor de lucru în domeniul respectiv.

Apoi sînt proiectele, care cer de asemenea mult timp ; este necesar să repeţi ceea ce s-a mai făcut de nenumărate ori, să realizezi un proiect care uneori nu reprezintă nimic nou, numai pentru a şti cum se procedează.

Primii doi ani de studii în politehnică sînt afectaţi formării elementelor culturii tehnico-ştiinţifice : matematici superioare, fizică, chimie, mecanică, rezistenţa materialelor, organe de maşini. Concluzia care se desprinde de aici este că, practic, studentul nu poate desfăşura o activitate creatoare în disciplina tehnică pe care şi-a ales-o înainte de anul IV.

Secolul XX a însemnat introducerea elementelor de bază ale ştiinţelor mai sus amintite în cultura generală a intelectualului, lucru asupra căruia toţi convin pe plan teoretic, dar practic diferenţierea care face obiectul acestei discuţii persistă.

Într-un interviu acordat anul trecut „Vieţii studenţeşti", academicianul Remus Răduleţ arăta că studenţilor de la politehnică le lipseşte, în general, cultura estetică, iar celor umanişti, cultura ştiinţifică. Putem adăuga aici că este realmente mai mare numărul politehnicienilor cu largi preocupări umaniste, decît al studenţilor umanişti cu interes pentru cultura ştiinţifică.

Fundamentală pentru definirea unui om ca intelectual mi se pare filozofia. Revoluţionată de clasicii marxism-leninismului, ea se îmbogăţeşte necontenit pe baza celor mai subtile cuceriri ale ştiinţelor naturii. Este cunoscut că legităţi dintre cele mai profunde ale materialismului dialectic au fost enunţate sau aprofundate în lupta din jurul „crizei fizicii", sau cu ajutorul cuceririlor următoare ale acestei ştiinţe : prin teoria relativităţii, concepţia modernă a spaţiului şi timpului ; unitatea şi lupta contrariilor în dualismul particulă-undă, problema finitului şi infinitului în succesele astronomiei moderne. Microfizica (structura atomică şi moleculară, particule elementare) ilustrează strălucit toate categoriile dialecticii materialiste. Atunci la întrebarea : poate fi înţeleasă deplin, la nivelul azi posibil, filozofia materialist-dialectică, cea mai deschisă noilor cuceriri, cea mai mobilă şi mai revoluţionară, fără o cultură ştiinţifică adecvată, consider că putem răspunde cu hotărîre : nu.

Studenţii institutelor politehnice îşi creează deprinderi de muncă mai exacte decît colegii lor umanişti. Este şi firesc, căci răspunderea celor care lucrează direct în producţia materială este mai mare decît a celor care lucrează în ramuri neproductive. Pe plan teoretic nu trebuie să admitem o astfel de diferenţiere, lucru spus atît de frumos de Exupery : „Fiindcă insul care păzeşte modest, sub licărirea stelelor, cîteva oi, dacă devine conştient de rolul său, se simte mai presus decît o slugă. El este o santinelă. Şi fiecare santinelă e răspunzătoare de întregul imperiu".

Practic însă, această diferenţă mai persistă şi nu o putem neglija. Iar dacă un inginer nu poate greşi fără repercusiuni, un scriitor sau un pictor îşi pot permite acest lux cu un risc mai redus.

Pe de altă parte, nu poate fi trecută cu vederea falsa boemă în care se complac mulţi dintre studenţii filologi, ai institutelor de artă, concretizată prin bărbi impunătoare, ţinută excentrică, lungi discuţii în cafenele şi baruri (desigur că nu excludem pe politehnişti de la prezenţa inutilă prin astfel de locuri) despre ultimele tendinţe moderne ale artei moderne.

Este o boemă cu atît mai falsă, cu cît lipsesc condiţiile obiective caracteristice, sărăcia, nesiguranţa zilei de mîine, riscul întreruperii studiilor.

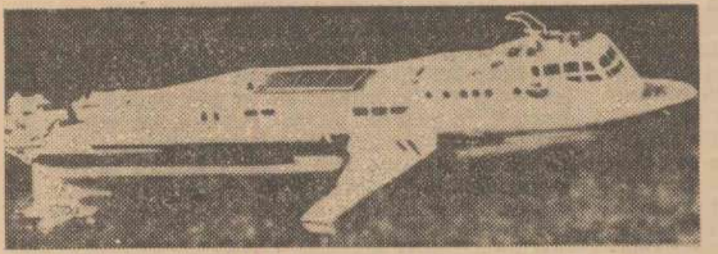
Sînt preluate aspecte minore, neesenţiale, neglijîndu-se faptul că însăşi ţinuta multora dintre tinerii intelectuali ai Cartierului Latin este dictată de condiţii materiale, sau că este o sfidare la adresa ordinii burgheze, o formă de protest împotriva societăţii capitaliste. Transpuse la noi, toate acestea rămîn fără suport, o imitaţie jalnică. La fel şi atitudinile hippy ; nu putem accepta această „filozofie" a vieţii fără muncă, a protestului prin inactivitate totală, a pierderii timpului, complet opusă oricăror criterii de progres.

În concluzie, prin contradicţia intelectual-inginer, problema este fals formulată. Revoluţia tehnico-ştiinţifică a dus realmente la o diferenţiere a intelectualităţii, dar ca un proces intern. Adînciţi în preocupările noastre de specialitate, ingineri sau umanişti, trebuie să fim în acelaşi timp cunoscătorii valorilor culturii universale, ai sufletului uman, pentru că trăim într-o societate care are ca ţel final fericirea omului.

Adrian NOVAC

Orizont Politehnic

STUDIU PRIVIND NAVELE RAPIDE CU ARIPI IMERSE

Construcţiile navale s-au bucurat şi se bucură în continuare de o justificată atenţie din partea specialiştilor.

În ultimele două decenii ele au luat un avînt fără precedent. Se pot distinge două tendinţe in acest domeniu, pe de o parte sporirea capacităţii de încărcare a navelor, pe de altă parte mărirea vitezei de exploatare. E suficient să amintesc de superpetrolierele lansate la apă şi aflate în exploatare, ca şi de navele rapide de pasageri sau militare cu pernă de aer sau cu aripi portante imerse, pentru a face ca afirmaţia de mai înainte să devină evidentă.

La noi, ca şi în alte părţi, au fost studiate teoretic şi experimental soluţii noi, şi în măsura în care ele au arătat avantaje faţă de soluţiile mai vechi, folosite în practică, le-au luat locul, urmărind ca la rîndul lor să facă loc eventualelor soluţii superioare.

În această direcţie se urmăresc in general două idei: fie modificarea corpului navei dîndu-i un profil hidrodinamic cit mai apropiat de cel ideal, fie micşorînd suprafaţa imersă a navei, din adaptarea unor organe auxiliare capabile să o ridice parţial sau total deasupra suprafeţei libere a apei. In prezent, cea mai utilizată în practică este cea de a doua, adică izolarea corpului navei din mediul activ in care înaintează, apa.

Pe baza acestei idei sînt cunoscute în practică trei tipuri principale de nave rapide :

1. — Glisoare.

2. — Nave cu pernă de aer.

3. — Nave cu aripi subacvatice.

În articolul de faţă vom încerca în cîteva cuvinte să informăm cititorii despre activitatea în această direcţie a secţiei de construcţii navale din Institutul politehnic Galaţi în cadrul cercurilor de cercetare ştiinţifică studenţeşti. Ne vom referi mai ales la lucrarea referitoare la NAVE RAPIDE CU ROTOARE PORTANTE IMERSE, întocmită de studentul MATEI KIRALY, prezentată la sesiunea ştiinţifică a cercurilor studenţeşti pe institut şi pe ţară (1966—1967).

În lucrarea sa, MATEI KIRALY, preconizează o soluţie originală pentru ridicarea corpului navei deasupra suprafeţei libere a apei. Această soluţie constă în aplicarea unui organ nou „rotor subacvatic autorotativ“

Acest element asemănător rotorului aerian autorotativ, este format din două sau mai multe pale reunite rigid sau articular, legate de butucul cu care execută o mişcare de rotaţie. Cînd sistemul este pus în mişcarea de translaţie şi direcţia acestei mişcări, împreună cu planul de rotaţie al palelor închid un unghi de atac, rotorul începe să se învîrtească intrînd în „autorotaţie“. În acelaşi timp se dezvoltă o forţă portantă îndreptată în sus, perpendiculară pe planul palelor.

Lucrarea prezintă pe lingă un studiu teoretic al rotoarelor antrenate şi autorotative şi rezultatele cercetărilor experimentale efectuate pe modele şi pe ambarcaţiunea „U H E 65“.

Spicuim cîteva concluzii la care s-au ajuns :

1. Rotoarele intră uşor în autorotaţie.

2. Se poate obţine autorotaţie chiar şi la viteze mici.

3. Autorotaţia se poate menţine chiar în condiţiile intersectării discului rotorului cu suprafaţa apei.

4. Suprafaţa apei are o influenţă puternică asupra funcţionării rotorului, incepînd chiar de la OhD (h = înălţimea pină la suprafaţa apei ; D = diametrul rotorului).

Cu toate că experienţele nu s-au efectuat în condiţiile cele mai prielnice, putem considera mai mult decit satisfăcătoare performanţele obţinute cu ambarcaţiunea „UHF' 65“. Caracteristicile mai importante ale acestei ambarcaţiuni sînt :

Lungimea 4,12 m.
Lăţimea 1,018 m.
Înălţimea corpului 0,32 m.
Viteza maximă admisă fără aripi şi fără rotor... 29 km/h.
Viteza maximă admisă cu rotoare subacvatice 35 km/h.

Ambarcaţiunea cu roate autorotative şi aripi de stabilizare avea o manevrabilitate mult mai mare decit cele fără organele amintite.

Soluţia a fost şi este încă în atenţia specialiştilor. Se aduc argumente şi contraargumente. Dar nu acesta este lucrul esenţial, după cum spune chiar autorul lucrării :

„Ştim un singur lucru şi anume că am dat o soluţie originală, nouă, unei probleme actuale a zilelor noastre. Soluţia dată (...) principial este corectă şi pe deplin utilizabilă. Pînă în prezent am făcut experienţe interesante, care (...) nu au dovedit, dar nici n-au infirmat avantajele soluţiilor noastre faţă de soluţiile date. În această situaţie, credem, singura cale pe care o putem urma este continuarea experienţelor, pînă cînd se va confirma definitiv, în mod incontestabil, pe baza datelor precise şi sigure, posibilitatea aplicării avantajoase a rotorului imers pe nave rapide“.

D. ROTARU

EVRIKA!

SYMPOSION

Aspecte actuale ale fitoterapiei

Cercetările minuţioase întreprinse de-a lungul anilor pentru a pune pe baze ştiinţifice terapeutica cu produse vegetale au deschis un orizont larg şi plin de perspective unei noi discipline — fitoterapeutica.

Dacă cercetăm Farmacopeele din ultimele două secole, constatăm că medicamentele de origine vegetală au avut întîietate şi preponderenţă.

De la izolarea peletierinei, chininei şi pînă la impresionantele stereosinteze de principii complicaţi, conţinuţi în plante, n-au trecut mai mult de 100 de ani, iar rezultatele obţinute ne fac să privim cu încredere noua evoluţie a fitoterapiei.

Conform statisticilor din ultimii ani, se constată că 48 la sută din medicamentele utilizate în terapeutica actuală reprezintă produse vegetale, substanţe extrase din materia primă de origină vegetală, sau substanţe sintetizate care la origine sînt de natură vegetală. Mai mult, dacă ne referim la numărul de substanţe ce stă la dispoziţia cercetărilor farmacodinamice, conform unor date actuale, au fost sintetizate circa 600.000 substanţe chimice organice, pe cînd substanţele naturale nu trec de 6 000. Deşi substanţele naturale reprezintă aproximativ 1 la sută din numărul total de substanţe chimice cu structură organică, totuşi în componenţa fondului de substanţe medicamentoase ele reprezintă aproape jumătate din acestea. Situaţia se poate explica şi prin faptul că în ultimul timp o foarte mare pondere în producţia de medicamente a căpătat-o semisinteza de hormoni steroizi şi antibiotice.

Astfel, nucleul sterolic modificat prin semisinteză constituie o sursă pentru obţinerea hormonilor steroizi. De asemenea, acidul 6 — amino-penicilanic este baza penicilinelor de semisinteză, iar acidul 7 — amino-cefalosporanic duce la cunoscutele cefalosporine de semisinteză. Acest aspect schimbă complet vechea concepţie despre fitoterapie.

În cele ce urmează vom prezenta cîteva din datele recente despre medicamentele ce-şi au obîrşia în regnul vegetal

Numeroase plante din familia Apocynaceae, cuprinzînd aproximativ 150 genuri şi peste 1.000 de specii, sînt sursele cele mai importante de glicozizi cardiotonici şi alcaloizi. Astfel, speciile de Strophanthus, Acoxhanthera, Nerium, Thevetia, ca şi speciile de Rauwolfia sînt pentru medicină purtătoarele unor principii activi foarte valoroşi. Cercetîndu-se un remediu popular originar din Madagascar (pentru izolarea unui principiu activ dotat cu o înaltă acţiune antidiabetică) s-a observat că unele extrase brute preparate cu ajutorul plantei Cantharantus roseus (sinonim cu Vinca rosea), conduceau cu regularitate la moartea animalelor de experienţă. Analizînd cauza acestor eşecuri repetate s-a constatat că animalele de experienţă, şobolanii albi, mureau din cauza unei septicemii provocate de o specie de pseudomonas. Socotindu-se că sursa de infecţie era planta care servea la prepararea extractelor, s-a ajuns în cele din urmă la concluzia că extractele erau totuşi sterile, iar infecţia care se declanşa la animalele de experienţă se datora unei scăderi considerabile a puterii de apărare a organismului lor. Cercetînd şi mai atent cazurile, s-a descoperit, în cele din urmă, că administrarea extractelor de Vinca rosea provoca în primul rînd şobolanilor o scădere masivă a numărului de globule albe. În faţa acestei situaţii cercetătorii şi-au pus problema inversă, şi anume, la ce rezultate vor ajunge prin administrarea extractelor în cazul cînd numărul de leucocite este foarte ridicat. Izolîndu-se din plante fracţiuni din ce în ce mai pure s-a ajuns în cele din urmă la izolarea alcaloizilor vincaleucoblastina şi vincaleucocristina, substanţe care astăzi, sub denumirea specialităţilor Oncovit şi Velban, sînt folosite ca medicamente antileucemice.

Studiindu-se alte substanţe de origine vegetală, s-a observat că, dacă sînt puse pe piele, au acţiune necrotică (este cazul rezinei din speciile de Podophillum, Cucurbitaceae, precum şi latexul din Chelidonium). Avînd această proprietate, rezina din Podophillum a fost utilizată pentru cauterizarea polipilor genitali externi şi a vegetaţiilor veneriene. Studiile amănunţite au arătat că astfel de produşi naturali au acţiune necrozantă asupra ţesuturilor şi sînt dotaţi cu remarcabile proprietăţi antimitotice de genul celor exercitate de razele X. De aici denumirea de substanţe radiomimetice.

Cît priveşte latexul din rostopască, Chelidonium majus, s-a dovedit că unul din componenţii săi, chelidonina, este foarte activ faţă de cancerul gastric, acţiunea sa citostatică fiind de tipul colchicinei sau podofilotoxinei.

Terapia hormonală actuală a cerut cantităţi mari de hormoni steroizi-corticosteroizi şi sexuali — la care se adaugă anabolizanţi steroidici. Azi în economia medicamentului cifra afectată hormonilor steroizi ocupă locul II după antibiotice, ele însăşi fiind medicamente de origină vegetală. Actualmente se prepară pe cale de semisinteză cca. 20.000 de kg/an hormoni steroizi substanţă cristalizată. Importanţa materiei prime de origină vegetală pentru semisinteza acestor hormoni a făcut ca unele state să institue un embargo pentru acele plante care sînt furnizoare de substanţe steroidice.

Se folosesc ca materii prime pentru semisinteză : unii fitosteroli-ergosterol, stigmasterol ; genine cardiotonice, sarmentogenina ; glicoalcaloizi sterolici — solanidina, tomatidina ; alcaloizi recent descoperiţi în speciile africane de Funtumia şi Holarhena şi cele mai preţioase — sargeninele sterolice — diosgenina, hecogenina, sarsapogenina.

Din sarmentogenina, genină izomeră cu digoxigenină şi izolată dintr-o specie de Strophanthus, s-au obţinut hormoni corticosteroizi-sapogeninele diosgenina şi hecogenina, constituie materia primă cel mai mult utilizată pentru obţinerea acestor hormoni.

Aceste sapogenine izolate din speciile de Dioscorea şi Agave se caracterizează prin catena laterală sprocetalică. În urma degradării catenei laterale şi introducerii funcţiunilor la Cıı şi Cıı se ajunge la obţinerea unor substanţe de tipul cortexolonei sau al progesteronei. Progesterona astfel obţinută se poate folosi pentru sinteza cortizonei.

Obţinerea progesteronei a devenit un obiectiv principal în fabricarea hormonilor corticoizi. Materiile prime folosite sînt sterolii, sapogenine, acizi biliari, iar în timpul din urmă se utilizează şi unii alcaloizi sterolici de tipul tomatidinei izolată din Solanum lycopersicum.

Succesele obţinute în producţia de antibiotice au creat o nouă metodologie de lucru, folosind proprietăţile biosintetizante ale microorganismelor.

Datorită acestora se pot efectua introduceri de oxidril, oxidări de hidroxili la cetone, reduceri de cetone la oxidrili, mutări de funcţiuni, operaţii care au loc într-o singură fază în mediul fermentativ.

Hidrocortizona, care reprezintă hormonul major produs de suprarenală, poate fi obţinut din cortizonă sau din cortexolonă (substanţă S. Reichstein) în prezenţa culturilor de Cuunygamella blakesleasia sau altor microorganisme ca Aspergillus nidulans care produc hidroxilarea la Cıı .Aceste transformări ca şi alte posibilităţi de folosire a microorganismelor le redăm în schema alăturată.

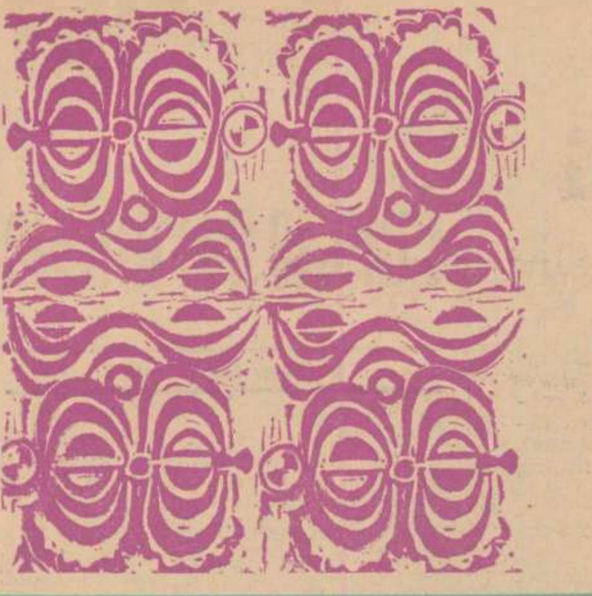
Literatura de specialitate aduce zilnic la cunoştinţă descoperirea unor noi substanţe naturale, sau scoate în evidenţă fapte de mai mare importanţă farmacodinamică. S-a constatat astfel, ca un fenomen curios înregistrat în insulele din marea Caraibilor, absenţa totală a cazurilor de cancer uterin. Cauza acestui fenomen se pune pe seama consumării fructelor unui palmier ce conţine substanţe care s-au dovedit a fi nişte agenţi alchilanţi, aşa cum sînt citostaticele din grupa azotiperitei.

Am trecut în revistă, în lucrarea de faţă, o mică parte din arsenalul terapeutic pus la dispoziţie de lumea organismelor vegetale şi care, dînd un nou curs de dezvoltare fitochimiei, va duce la descoperirea de noi şi interesante medicamente.

Doina GHEŢA
Maria PIŢA

(Lucrare efectuată în cercul ştiinţific de farmacognozie — şef de disciplină prof. dr. Em. Grigorescu, îndrumător ştiinţific asist. M. I. Lazăr).

dialectica ideilor

Pentru sau împotriva noii critici?

A pune o astfel de întrebare nu înseamnă neapărat a și opta pentru unul din termenii alternativi. Pure constatări fenomenologice pe marginea desfășurării procesualității critice se pot face și în afara oricărei intenții opționale. Pentru aceasta însă — procedînd oarecum fenomenologic, deoarece și noua critică tot de la fenomenologie pornește — să încercăm să schițăm climatul în care apare această critică, obiecțiile pe care ea le aduce celei vechi, propriile-i teorii constitutive, precum și perspectivele ei de dezvoltare însoțite de cîteva observații marginale.

Climatul în care se desfășoară controversa între vechi și nou pe tărîmul criticii este, cum bine știm, spiritualitatea franceză, ea păstrînd în acest sens un fel de tradiție care nu se lasă deloc dezmințită. Aproape în fiecare secol o ceartă sau în cel mai bun caz cîte o discuție a tulburat echilibrul dintre vechi și nou. În secolul nostru, acum cîțiva ani, Roland Barthes, apologetul și fondatorul noii critici, deschide pe față lupta cu academismul.

Pentru el, ca și pentru toți partizanii noii critici, critica contemporană franceză — cea din alte țări fiind asemănătoare — prezintă următoarea situație :

Există o critică veche așa-zis universitară, practicată de la catedră, cu toată competența funcției și a condiției corespunzătoare, bazată oarecum pe o respectabilă tradiție în care, permanent, în centrul atenției criticului este plasată preocuparea de a străbate faptele, biografice și literare, și circumstanțele interioare și exterioare, datorită cărora apare opera literară. Consacrată prin antecedentele pe care le-au cunoscut toți cei ce au practicat o cercetare a istoriei literaturii franceze și aureolată de marele Lanson, această critică refuză permanent imanența (mai puțin Lanson și mai mult epigonii), făcînd mereu apel, mai mult sau mai puțin conștient, la o ideologie pozitivistă care exclude de la bun început imanentul. Pentru această critică, ființa literaturii este eternă, adică cum s-ar spune literatura merge de la sine, scriitorul traducîndu-și doar sensibilitățile, pasiunile, ideile. Istoria, remarcă R. Barthes, este refuzată, deși critica veche apare ca istorică, pe motivul că ea ar arăta că nu există esențe atemporale ale literaturii, ci o devenire de forme, de instituții, rațiuni, proiecte etc., devenire în care ceea ce se schimbă este tocmai esența. Subliniem acest termen pentru că la el vom reveni.

Critica veche, așadar, continuă el, postulează permanent analogia, punînd neincetat opera literară în legătură cu altceva decît este ea în sinea ei — de aici și atributul ei de transcendentalizare. A scrie pentru ea constă în a reproduce, copia sau a se inspira după un model, după altceva decît este opera în sine. „Oreste n-ar fi un personaj în sine, ci un Racine îndrăgostit" — arată R. Barthes. Observațiile însă nu se opresc aici, criticii universitare, axată pe o genetică a detaliului, mai reproșîndu-i-se și lipsa sensurilor funcționale.

Alături de acest gen clasic de critică, structuraliștii mai grupează sub numele de critici ideologice încă cîteva, întrucît judecățile de valoare ale acestora se constituie pe baza unor ideologii născute în cadrul a trei sisteme filozofice în vigoare.

Este vorba de existențialism, filozofie pe care își fundamentează J. P. Sartre studiile despre Baudelaire, Gênet, Flaubert ; de marxism, care naște fecunda critică a lui L. Goldmann (studiul asupra lui Racine, Pascal, Malraux) ; și de psihanalism, care, mai puțin constituit ca sistem filozofic aparte, generează totuși o critică așa-zis psihanalitică, de genul celei practicate de Bachelard, Poulet, Starobinski, Richard. Toate însă caracterizîndu-se prin aceea că ele se preocupă de ființa literaturii, căutînd nu s-o explice, ci s-o expliciteze. Adică nu spunînd cum și „ce" este ea, ci „de ce" este ea așa sau altfel. O interogare asupra intenționalității, spune Barthes în eseul său despre cele două critici, nu există în pozitivismul pe care se fundamentează critica tradițională. El, pozitivismul, căutînd secretul creației în bibliografia autorului nu în „cadrul mental" al epocii.

Pe de altă parte, afirmînd că adevărul operei nu s-ar găsi astfel în profunzimi, ci într-o raportualitate colaterală a termenilor constituați ai operei—critica bazîndu-se astfel pe omologie, nu pe analogie — determinismul criticii vechi este înlocuit în critica nouă, pentru explicarea operei literare, cu ideea de funcție și semnificație. Transcendentalismul vechii critici, care vedea opera literară totdeauna prin altceva din afara ei, prin ceva ce nu era opera însăși, face astfel loc unui imanentism în lumina căruia obiectul este judecat după criterii proprii.

În opoziție categorică cu critica tradiționalistă și oarecum constituindu-se aparte și față de cele ideologice, structuraliștii vin cu pretenții și mai noi. Pentru ei, critica înseamnă altceva decît a vorbi drept în numele unor principii drepte. Ea este (mai ales în concepția lui Barthes) o vorbire despre vorbire, adică un metalimbaj, cum s-ar spune în termeni de logistică logică formală, al cărei scop ar fi descoperirea nu a adevărurilor, ci a validităților, adică a unor sisteme coerente de semne, a legilor și regulilor după care se constituie și elaborează sensul operei.

Atenția se deplasează astfel de pe sens pe problematica pe care o stîrnește ansamblul de raporturi și pentru care răspunsul nu mai contează. Opera literară trebuie să ofere posibilitatea descifrării unei infinități de sensuri, iar ființa ei, spune Barthes, nu constă în mesajul, ci în structura sa. Funcția criticului devine prin aceasta similară cu cea a lingvistului care nu este preocupat de sensul frazei, ci de structura pe care o are acest sens pentru a se putea manifesta. În acest fel, limbajul lui, adică metalimbajul, poate fi în același timp și subiectiv și obiectiv și totalitar și liberal și istoric și existențial.

Or, dacă așa stau lucrurile, să ne ierte partizanii înfocați ai ambelor tabere, dar în lumina unei analize comparative mai adînci, raportul dintre cele două moduri de critică se schimbă, devenind, din simplu raport conflictul critic, raport între două moduri de cunoaștere.

Critica veche corespunzînd, datorită determinismului său, unui mod de cunoaștere în care atotsuveran este principiul cauzalității, iar cea nouă, bazată pe funcționalism și semnificație, corespunzînd modului de cunoaștere în care ideea de cauzalitate este înlocuită cu cea de funcție, iar analogia cu omologia, trecerea de la o critică la alta devine de fapt o trecere de la un mod de cunoaștere la altul, tot atît de legitim ca construcție. Și totuși nu faptul că se schimbă un sistem de cunoaștere cu altul este important, lucrurile se petrec la fel nu numai în critică, ci și pe tărîmul științelor exacte, unde, în fizică, de exemplu, de la principiul cauzalității, suveran în domeniul macrofizicii, se trece la principiul funcționalității care guvernează microfizica ca tărîm în care „ceva" nu mai apare cauzat de „altceva", ci în funcție de acel „ceva", cele două elemente coexistînd funcțional — ci importantă este însăși semnificația trecerii de la un mod de cunoaștere la altul, trecere pe care structuraliștii, în frunte cu M. Foucault, nu o explică deloc. Remarcînd doar că la un moment dat un sistem de cunoaștere se impune în locul altuia, înlăturarea transcendenței se face de la sine, însă trecerea în sine nu este și ea un proces care să se impună atenției și necesităților explicative? Apelînd însă la explicație și nu la explicitare, imanentismul structurilor devine insuficient, iar recurgerea la transcendențe e absolut obligatorie.

Mai departe : pretențiile structuralismului bazîndu-se pe faptul că el descinde din două ideologii : fenomenologia și neopozitivismul modern, care nu este un pozitivism al obiectelor, ci al structurilor (specificarea noastră), orice tendință a lui de emancipare, de filozofie, și, prin aceasta, de ceva din afara lui, este zadarnică, pentru că oricît de personal și-ar crea — în fuga lui de ceea ce deja există ca ideologie — un sistem propriu, acesta se inserează totuși în contextul filozofic al epocii.

Să mai examinăm acum, punct cu punct, și alte pretenții mari ale curentului.

În concepția lui R. Barthes, critica este vorbire despre vorbire și nu vorbire în numele unor principii drepte.

Dar a face astfel de critică este oare într-adevăr cu putință ? Husserl și Foucault, cei doi ideologi din care descinde structuralismul critic, sînt ei obsedați oare numai de descoperirea de structuri și sisteme sau și de descoperirea unor mari adevăruri ? Pentru Husserl marele adevăr nu constă el oare în descoperirea și fondarea conștiinței ca factor absolut imanent și generator al lumii, iar pentru Foucault în acel sistem care stă la baza tuturor sistemelor ?

După aceea, referitor la goana după sistem, nu tot Husserl atrage atenția în „Loghische Untersuchungen" (părțile IV, V și VI) că sisteme se pot construi infinit de multe, dar că cele adevărate se constituie după acele norme ale intelectului care sînt conforme cu cele ale conștiinței absolute și nu după tot felul de înclinații combinatorii pe care este tentat să le facă eul în virtutea faptului că el însuși este un flux de cogitationes, adică de acte intenționale ale conștiinței ?

Așadar, ideile de validitate, de lectură infidelă și nu de adevăr, au o proveniență fenomenologică, dar fenomenologia le tratează nu ca lucruri în sine, sau ca finalități, ci ca pe niște posibilități constructive pur iluzorii, menite să dispară în fața adevărului, adică a raportului exact dintre conștiință și obiect. Există o singură adecvare a intelectului cu lucrul și numai una singură cu toate că încercările de potrivire sînt infinite. Marea fisură a fenomenologiei, imposibilitatea ei de a dovedi nedeterminarea, fără a se recurge la alt timp de argumentație decît cea pe care se fundamentează și determinismul, adică la transcendentalizare, devine și fisură a structuralismului, mai ales în pretenția sa de a construi validități. Este adevărat că despre o operă se poate scrie la infinit, dar aceasta datorită multiplicității sensurilor esenței și nu datorită structurii ei. A te mijloci prin ceva nu înseamnă a fi identic cu acel ceva — un film nu este nici ecranul, nici aparatul și nici pelicula, ci ceea ce apare prin aceste mijloace în ochii spectatorului. Cu aceasta însă deschidem din nou discuția primatului dintre sens și structură. A afirma apoi, cum face Barthes, că finalitatea criticii este descoperirea legilor și a regulilor după care se constituie sensul operei literare înseamnă a deplasa atenția de pe sens pe structură, inversînd raportul firesc în care nu structurile dau sensul, ci sensul le creează pe ele. S-ar părea că afirmația este un simplu joc de cuvinte, dar pentru că diferența dintre scop și finalitate este fundamentală și sesizată încă din antichitate de Aristot, precizarea că sensul creează structura și nu aceasta pe el se impune ca absolut necesară.

În ceea ce privește cealaltă afirmație, tot a lui Barthes, precum că „ființa operei literare nu constă în mesajul ei ci în structura sa", ea ni se pare făcută cu totul temerar și sfidînd nu numai accepțiile de pînă la Husserl ale noțiunii de ființă, ci chiar și pe cea fenomenologică.

Cum ar putea fi ființă structura, cînd chiar în fenomenologia lui Husserl structura este esență și nu ființă ?

Cît despre funcția criticului, care, tot în concepția structurală, devine similară cu cea a lingvistului, preocupat, nu de sensul frazei, ci de structura pe care o cere acest sens pentru a se manifesta, ce să mai spunem decît că o atare critică, care ar face inventarul cuvintelor și schema legăturilor din interiorul frazelor, apoi a frazelor între ele, stabilind apoi toate expansiunile din cuprinsul textului unei opere literare, s-ar transforma într-un fel de expozeu geometrico-matematic, sec, ucigător de specializat și „gustat" doar de cîțiva inițiați. Să ne imaginăm numai o atare critică și vom vedea că deosebirea dintre Pascal și Voltaire, dintre L. Blaga și V. Conta, sau dintre Creangă și Zaharia Stancu n-ar consta în diferența de idei, ci în modul în care se ordonează cuvintele pe care ei le folosesc și în cantitatea lor de lexic (?!)

Or, dacă în acest fel metalimbajul poate fi în același timp și subiectiv și obiectiv, și totalitar și literar și istoric și existențial, faptul aduce mai degrabă a babilonie decît a sinteză.

Cu toate acestea însă, cine citește pur și simplu pe Barthes nu prea simte așa ceva. Inteligența acestui om, știind să fie destul de seducătoare, face ca osatura, geometric demonstrată a textelor lui, să fie bine acoperită cu o carnație de idei extrem de sugestive și de bogate în sensuri (dar, vai ! în sensuri și nu în structuri).

Și acum, revenind la titlu, un răspuns la întrebarea : pentru sau împotriva unei noi critici, socot că n-ar mai implica neapărat o opțiune pro sau contra, ci gîndul că noua critică, de altfel, ca și tot structuralismul, țintește de fapt nu să iște controverse, ci să înlăture filozofia de la marea masă a bucatelor. De fapt, Richard și Ogden pe de o parte, și Foucault, pe de alta, chiar și spun acest lucru, afirmînd ba că filozofia s-a născut în găunoșenia limbajului, ba că filozofiei, ca și „omului", i-a sunat ceasul de pe urmă. Este — deci — vorba de implicații mult mai adînci decît s-ar crede, or, tocmai asupra acestui sub-text ideologic voi reveni.

Marcel PETRIȘOR

echinox

Londra pe zile şi ceasuri

Nu mă pasionează suptul bomboanelor şi ronţăitul seminţelor de dovleac, dar cînd se aude acel îndemn politicos poruncitor: „Legaţi-vă centurile, vă rugăm !“, iar cînd huruitul motoarelor îţi umple la refuz pavilionul urechilor, cînd nodului lejer de cravată i se mai adaugă unul, ceva mai sus şi mai strîns, şi cînd la toate acestea se alătură hurducăturile avionului, totalmente nedecis dacă e sau nu cazul să o rupă cu siguranţa, totuşi relativă, a pistei de beton, nu m-am mai mirat de zelul cu care morfoleam acele bomboane banale.

Deci am fost transportaţi

PAR AVION

pe ruta Bucureşti— Londra, ruta frecventată în ultima vreme de avioanele de transport BAC-111, o dovadă concludentă a relaţiilor comerciale anglo-române.

O altă dovadă era prezenţa în acele zile la Bucureşti a ministrului de externe britanic, M. Stewart. Coincidenţa iniţială în părăsirea Bucureştiului s-a materializat, de fapt, în plecarea noastră spre Londra abia în ziua următoare. A fost un „ghinion“ de două ori norocos (dar asta nu aveam s-o ştim decît ceva mai tîrziu). În primul rînd, pentru că aşa am mers pe ruta Bucureşti-Viena-Paris-Londra (şi nu Bucureşti-Bruxelles-Londra) pe care ne-am întors.

La cîteva mii de metri deasupra Franţei citeam într-un ziar, printre altele, că: Sybille a fost doar a 49 700 000-a locuitoare.

Institutul Naţional de Statistică a anunţat atingerea rotundului a 50 milioane locuitori în Franţa şi şansa premierii o alesese pe micuţa Sybille. Şampanie, recepţii, interviuri, televizări, etc. pentru această mini-star de ordinul 50 de milioane. Cu ocazia sărbătoririi primului anişor, publicitatea cred că şi-a făcut pe deplin datoria, vizînd printre altele hrana şi bonetele bebeluşilor. Amuzantă, după toate acestea, a fost relevarea faptului că realmente numărul nu atinsese rotunjimea perfectă a atîtor zerouri (doar 49 700 000). Explicaţia trebuie căutată, se pare, în populaţia flotantă a Franţei.

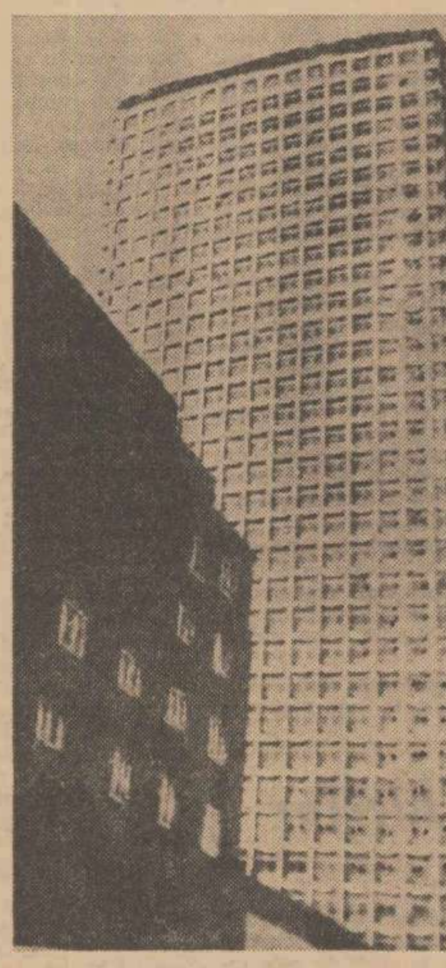
Lăsînd Institutul de Statistică în această situaţie inevitabil nesigură, mă delectez în continuare cu nestatornicia imprevizibilă a norilor peste şi prin care zburăm. Deşi locul meu este în dreptul aripii, nu pot spune că mă găsesc într-o situaţie echivalentă cu acela care călătoreşte într-un autobuz „pe roată“. Observ totuşi amplitudinea evidentă a balansului aripilor şi prefer să-mi schimb obiectivul. Privesc spătarul scaunului din faţă şi citesc: „Your life jacket is under the seat“ (Centura este sub scaun). Iniţial concep lifejacket-ul drept paraşută şi mă gîndesc că de fapt paraşuta are pentru mine un coeficient al posibilităţii de deschidere mai mare decît dacă i-aş zice „jachetă a vieţii“. Ulterior aflu că e vorba de centura de salvare utilizabilă în cazul în care avionul este scăldat de apele marine sau oceanice. Nu e paraşută, deci sînt liniştit. Doar zburăm deasupra uscatului.

La Paris am stat în tranzit vreo oră şi ceva, adică aproximativ de două ori mai mult decît ne-a trebuit pentru a ateriza la Londra. Chiar de la plecare am fost martorul saltului calitativ teluric generat de apariţia avioanelor jet, întrucît am beneficiat de felul hotărît în care acest soi de avion ştie să decoleze. Face acest lucru pieptiş, fără ezitare şi fără să-şi menajeze prea mult pasagerii (printre care patru băutori de brandy de la start la sosire şi o tînără americană care se întorcea la Londra după ce se deplasase să-şi facă „piaţa“ prin saloanele de modă pariziene). Tot acum, zburînd deasupra Canalului, consider c-am avut şansa de a-l prinde neacoperit cu nori. De sus se vedea atît ţărmul francez cît şi cel englez, despărţite de-un braţ de apă, pentru unii — şi chiar unele — doar o chestiune de record în a-l parcurge, pe care se înscriu dîrele albe ale unor traiectorii nehotărîte generate de vapoare, care de sus aveau dimensiuni farmaceutice.

Cum călătoria am făcut-o de la est spre vest, mi-a plăcut grozav ideea că aş fi putut pleca, să zicem, azi şi să fi ajuns ieri. Nu de alta, dar viitorul e ceva la ordinea zilei astăzi.

Spuneam undeva mai sus că am fost totuşi norocoşi.

O dată am fost, iar a doua oară pentru simplul motiv că ajunşi la Londra cu o zi întîrziere, pentru a nu pierde ziua respectivă din programul afectat Londrei, am fost trimişi, şi am pornit-o cu noaptea în cap, spre Scoţia. În urma noastră ploaia şi-a adunat forţele rebele revărsîndu-se fără menajamente asupra sudului şi în special sud-estului Angliei timp de trei zile şi trei nopţi. Mai mult ca sigur c-am ratat un spectacol unic, care s-ar fi

putut să mă edifice cît de cît asupra problemelor tehnico-organizatorice întîmpinate de bătrînul Noe, dar consider că, în schimb, am cîştigat cel puţin trei zile de turism în Scoţia, unde buletinele meteo arătau: „Sunny for Scots“ (sun = soare), insula Tiree profitînd de unsprezece ore de insolaţie. La radio, la televiziune, în ziare se anunţa creşterea sistematică a apelor.

O fotografie dintr-un ziar arăta o imagine impresionantă: case cuprinse de ape pînă sub ferestre, dar pentru a avea o idee mai exactă v-aş sugera să vă închipuiţi nivelul apei ajuns pînă la parbrizul autoturismelor (poza era făcută în localitatea Hull Bridge-Essex).

Scotish Daily Express din 16 sept. 1968 şi The Guardian din 19 sept. scriau cu litere de 3—4 cm:

„FLOOD TRAP“ (capcana inundaţiei) şi „COPTERS FLY OUT FAMILIES“ (elicoptere transportă familii). Aceleaşi ziare scriau că furtuni de o manieră tropicală au imobilizat Anglia de sud. Provincia nu a cunoscut un astfel de fenomen de prin 1953.

Poliţia a caracterizat situaţia sub forma unui mesaj laconic, strict profesional: „Keep out of Kent !“ (în sensul de a evita Kent-ul). Tot poliţia a trebuit să ţină sub observaţie prăvăliile din zona inundată, pentru a nu fi solicitate de cumpărători prea zeloşi în asemenea ocazii.

În Edenbridge optzeci de trenuri au rămas blocate, elicopterele aducînd hrană şi băuturi întăritoare.

Un băieţel a fost ridicat tot de un elicopter după ce rămăsese imobilizat într-un copac, apele lăsîndu-l fără barcă.

Pe ape pluteau haine, televizoare, dulciuri, produse de băcănie etc. etc. Un ofiţer de poliţie declara:

„Toţi cei în pericol au fost salvaţi. Aceia ce se găsesc în camerele lor de la etaj să stea acolo !“

Toate drumurile principale în Essex erau acoperite. Rapoarte similare veneau din Surrey şi părţi ale Hampshire-lui.

„Inundaţiile, se anunţa, sînt sub control în ţară, dar situaţia ar putea deveni gravă dacă ploile vor continua“. Spre norocul lor şi se pare şi al nostru, ploile n-au mai continuat.

HIPPY ŞI PICADILLY CIRCUS

I-am văzut, i-am văzut pe aceia care se pretind vectorii acestui curent cu o priză bruscă şi de multe ori superficială, pe insulă, pe treptele fîntînii din Picadilly Circus. Sînt de găsit în fiecare seară la acest sediu neoficial, prezentînd marele număr, atractivul mare număr. Londonezii i-au înglobat în sfera nepăsării lor olimpiene, în ciuda apariţiei lor şocant policromă. Îi asistă doar străinii veniţi în număr impresionant la Londra şi care fac aici tot ceea ce nu reuşesc să facă locuitorii metropolei; agitaţie, zgomot, înghesuială şi gunoi.

Dar, în fond, ce fac aceşti hippies? Fac orice, numai să iasă şi ceva bani. În timp ce eu îmi făceam probleme din ce să mai iau pe mine (oricum era în preajma lui 1 octombrie), ei umblau în cămăşi şi nu ştiu cum să vă spun, desculţi. Una din fete (foarte drăguţă, de altfel) era cu o bluziţă galbenă, legată sub piept. În timp ce cineva îi filma (pentru cîţiva şilingi) ei şi ele ţopăiau în ritmul propriei lor muzici, îşi aruncau pălăriile ponosite în fîntînă şi se strîmbau unul la altul. Am rămas profund dezamăgit de primul contact cu aceşti reprezentanţi ai atît de discutatului curent. O eventuală reabilitare doar pe ţărmurile Pacificului.

THE BEATLES

Vreţi să ştiţi cum o mai duc The Beatles? De văzut la concert nu i-am văzut, căci aşa ceva n-a mai reuşit nimeni de nu ştiu cînd. Totuşi Muzeul figurilor de ceară, care-i găzduieşte, mi-a înlesnit o întrevedere. Ce păcat însă că Paul era „removed“ (scos) din cauza alterării.

MINI

Genul nordic îşi etalează cu nepăsare (?!) coapsele suple. Nu mai e vorba de limite. Chiar şi cea teoretică a fost depăşită. Depărtarea de genunchi e atît de evidentă încît nu se mai pun probleme de lungime sau scurtime. Problema e ca cizma cu cataramă lucitoare să fie la o palmă sub mini, dar numai la o palmă.

DINNER IS SERVED PLEASE!

La o oră chinuitor de exactă difuzoarele ne anunţau „masa este servită“. Pîinea soseşte în pachete gata tăiată şi este cu atît mai bună, cu cît veţi ţine să o serviţi mai degrabă prăjită decît ne. Supele mi-au produs de la început senzaţia că încerc să imit modul de hrănire a balenelor; toate erau ca nişte suspensii grosiere.

În general însă pot spune că bucătăria englezească, după ce-ţi produce o mare uimire, reuşeşte să-ţi devină simpatică. O să închei aceste disperate impresii londoneze înşiruind cîteva inscripţii întîlnite pe zidurile oraşului: „Nu este greşeala ta că Marea Britanie e obosită. E vina omului care stă lîngă tine“, sau la locurile cu parcare interzisă: „Ia-ţi maşina şi du-ţi-o uşurel“. Dar cea mai şocantă a fost aceasta: „Va dori oare domnul William Ware să telefoneze la numărul 01—7349109, unde va auzi ceva care ar putea fi în avantajul său?“ Toată inscripţia era scrisă pe un zid alb, undeva lîngă turnul Londrei. Cam aşa arată Londra văzută cu ochiul unui turist, în cîteva zile, în cîteva ceasuri.

Ion NEGRUŢIU

foaie pentru minte inimă şi arhitectură
a!

Puncte cardinale

Note de drum

Desigur că nu o dată în plăcerea de a povesti se ascunde în afară de bucuria de a da din bucuria ta şi dorinţa de a retrăi clipe ce se cer neuitate.

Clipe sînt uneori lungi, alteori mai scurte — înguste şi şerpuitoare sau poate rotunde ca nişte picături ce bat geana gîndului şi cheamă încet aducerea aminte.

Nordul — cuvînt ce împrăştie mister rece, tulburător, sunînd chemări cu rezonanţă de catedrală, ce aduc parcă glasuri de apă, clipocit de vîsle din lemn vechi.

Scandinavia — pămîntul şi piatra celei mai îndrăzneţe seminţii de navigatori, răscolitori de spaţii cu urmaşi tot atît de neînfricaţi în faţa vitregiei naturii — tot atît de romantici ca şi aprigii lor strămoşi wikingi.

„Kiel — e ora 1 — soare — intrăm în port — apoi în întunecosul stomac care a înghiţit cu cîteva clipe înainte, hămesit, un tren marfar.

Noi încheiem prînzul şi acum, că a luat desertul, vasul pleacă.

Urcăm o scăriţă — pe punte — aer tare, rece — cristal nordic. Peste tot sticlă — lemn — aluminiu — curăţenie — civilizaţie.

Întindere nemărginită — pescăruşi. Se ţin după vapor.

Apa este foarte albastră — albul e alb şi cînd un val se sparge picăturile înţeapă cu ace fine, nu înainte de a-şi împodobi mîndru clipa de înălţare cu însemnul cerului — curcubeul.

Ce simt? — Nerăbdare şi emoţie. Acum am să văd dacă e aşa cum am gîndit-o — calmă — veselă — frumoasă — cu căsuţe mici împrăştiate colorat şi asemănătoare cabanelor".

Danemarca — ţara poveştilor lui Andersen — pămîntul legendelor cutremurătoare, asprele „sagas“ gingaşe în poezia lor de alabastru, cutezătoare în întrebările ce le pun destinului.

Ne primeşte aşa cum numai prietenii ştiu s-o facă — un apus roşu şi căsuţe colorate în carmin veneţian, verde smaragd sau galben tomnatec. Ici-colo biserici albe — ciudat de simple — diferite de casele acoperite în două pante doar printr-un fronton ce urcă în trepte spre liniştea cerului.

„Se înserează — sîntem la marginea Copenhagei (Kobenhavn) şi peisajul nu s-a schimbat de loc, poate însă mai multă condensare.

Oprim aproape de centru“.

Lumina albastră a înserării o regăsim pe străzile frumoasei metropole a Seelandei — şi, nedezmeticiţi încă, privim cum printre maşinile ultramoderne şi în plină viteză păşesc calmi doi cai întunecaţi, pe care două fete blonde, svelte, cu ochi gînditori, se întorc la casele lor aşezate la cîţiva kilometri de oraş.

Peste cîteva zile aveam să mă întreb deja: cînd va fi să povestesc toate acestea, cu ce să încep — cu strada ce-ţi iese mereu în cale şi te tentează irezistibil cu sinceritatea ei, cu tinerii — care, departe de a fi nişte oameni domoli — sînt doar mai puţin exteriorizaţi ca noi — cu frumuseţea îngrijită a fiecărui metru pătrat — sau poate să vină toate deodată — vitrine — biciclete — maşini — culori-mărfuri — locuinţe — magazine — flori — bărci — legende — statui — cheiuri — autobuze — artizanat — economie — firme şi reclame — învăţămînt — artă — idealuri — muncă (cu M mare).

Şi pentru toate se potriveşte termenul cel mai la îndemînă de fapt: „o mare de...“.

Daniela GORENIUC

APROAPE INTERVIU CU DOI COLEGI ELVEŢIENI

— A fost într-adevăr excelent!

Cel care a făcut această remarcă ieşind din cantina studenţească „6 Martie" se numeşte Willi Wotreng şi este unul dintre vicepreşedinţii Uniunii naţionale a studenţilor din Elveţia. Împreună cu Bruno Röthlin, şi el vicepreşedinte al Uniunii, Willi ne-a vizitat ţara la invitaţia U.A.S.R.

În timpul călătoriei lor, colegii noştri elveţieni s-au întîlnit cu studenţi, cu reprezentanţi ai Ministerului Învăţămîntului şi au avut convorbiri cu conducerea U.A.S.R. Cu o seară înainte de plecare ei şi-au exprimat dorinţa de a lua masa la o cantină studenţească bucureşteană „ca orice student român". Cererea le-a fost prompt satisfăcută şi epilogul acestei „experienţe" l-aţi putut afla în prima frază.

Cei 2 studenţi din ţara cantoanelor au avut amabilitatea să participe — imediat după aceea — la o discuţie cu reprezentanţi ai revistei noastre, discuţie care a avut loc la cafeneaua cvasi-studenţească „Tosca".

Atmosfera s-a „încălzit" repede şi Bruno a intrat direct în subiect.

— Trebuie să vă spun de la început că într-o vizită destul de scurtă, cum a fost a noastră, de obicei nu ai timp să culegi impresii prea bogate. Noi totuşi am putut să vedem şi să aflăm multe lucruri.

— Despre studenţii noştri ce părere aveţi?

— Sînt foarte serioşi. Şi ar fi păcat să nu fie! Vi s-au creat condiţii materiale, morale şi juridice pe care nu cred că le poţi găsi în multe locuri. Cămine confortabile şi elegante, cantine... aşa cum am văzut astăzi. Şi mai e ceva cu totul extraordinar: Legea învăţămîntului. Nicăieri — în ţările pe care le-am vizitat — nu am găsit aşa ceva. Conducătorii dumneavoastră au gîndit clar, repede şi profund şi au dat la iveală o lege superioară tuturor acelora pe care le cunoaştem.

— Am fi interesaţi să ştim cîte ceva despre organizarea învăţămîntului în ţara dumneavoastră.

— Institutele de învăţămînt superior sînt organizate pe cantoane şi asta face ca fiecare să aibă specificul său. Există o taxă anuală, care nu ar fi prea mare, dar la care se adaugă şi cheltuieli pentru masă, locuinţă, cursuri.

— Această taxă reprezintă cumva o barieră în calea unei anumite părţi a tineretului?

După un moment de gîndire Bruno ne spune:

— Fără îndoială că da. Taxele, şi nu ele în exclusivitate, ci toate celelalte condiţii materiale, fac dificil accesul unor categorii de tineri la o pregătire superioară. Aşa se face că numai 5 la sută din studenţii elveţieni sînt fii de muncitori, deşi procentul acestora faţă de întreaga populaţie este mult mai mare. Există o serie de burse, dar nu prea multe şi criteriile de acordare variază de la canton la canton.

— Aţi pomenit adineaori de cursuri?

— Da. Nu prea există. Şi acolo unde sînt ele pot fi numai cumpărate.

— Care sînt perspectivele după terminarea studiilor?

— Trebuie să precizez că nu se ocupă nimeni de plasarea noastră în muncă. Dar în actuala noastră conjunctură economică aceasta nu reprezintă o problemă deosebit de dificilă.

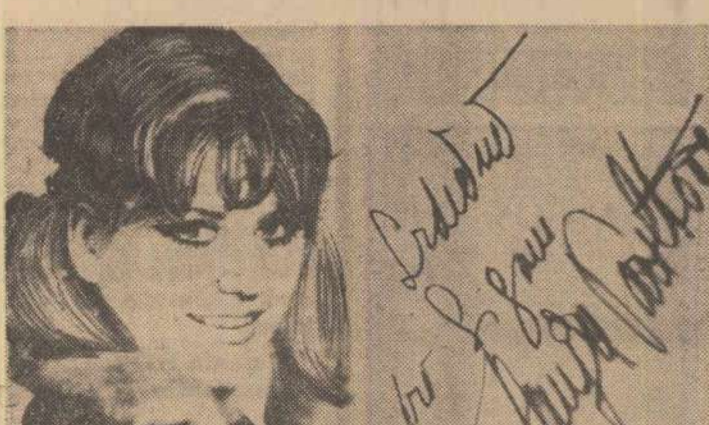
— Şi clasica întrebare: cu ce impresii plecaţi din ţara noastră?

— Vom păstra amintirea unei ţări foarte frumoase, foarte dinamice, cu un popor ospitalier şi vesel. Am stabilit să devină o tradiţie contactele între studenţii ţărilor noastre, să ne înţelegem mai bine unii pe alţii, să ne cunoaştem mai bine... Aşa că... „la revedere".

Andrei ASZÖDY

universitas

A VOTA

„Din inimă pentru Sigma — Hanja Pazeltova"

SYMPOSION

Printre studenţii concurenţi la „Cerbul de aur"

Pe studenţii concurenţi la Festivalul de muzică uşoară „Cerbul de aur" i-am găsit purtînd mesajele unor locuri şi exuberanţe. Cu cîţiva dintre ei am purtat o discuţie, cum era şi firesc, pe teme studenţeşti.

HANJA PAZELTOVA, cîştigătoarea trofeului de argint, e în anul IV al Facultăţii de filozofie din Praga. A debutat în cadrul unei formaţii studenţeşti şi azi, celebră fiind, cîntă cu plăcere la spectacolele studenţeşti. Una din pasiunile ei e pictura. Pictează în culori şi desenează în cărbune. Cîntă muzică uşoară şi toate le împleteşte într-o armonie perfectă cu timpul. Printre altele, Hanja Pazeltova a ţinut să ne spună: **„Studenţii cehi nutresc o deosebită simpatie faţă de confraţii lor români, doresc foarte mult să-i cunoască, să le cunoască obiceiurile şi aspiraţiile, să facă posibile schimburi spirituale ce caracterizează studenţimea".**

KARE SUNDELIN urmează o facultate economică din Stockholm. A debutat în muzică acum trei ani într-un pop-club, unde cîntă şi azi, bucurîndu-se de simpatia tineretului suedez şi vest-german. Un disc al său înregistrat în R. F. a Germaniei a fost vîndut în 300 000 de exemplare. Foarte volubil, Kare Sundelin ni s-a destăinuit: **„Îmi place foarte mult ritmul. Antrenează la dans, la mişcare. Prin ritm simţi muzica, poţi să-ţi demonstrezi că eşti tînăr. Iubesc „soulul" pentru că are ritm, pentru că se adresează sufletului".**

Kare, mesagerul muzicii uşoare scandinave — după cum ne-a declarat — trăieşte numai pentru muncă, pentru dragoste, pentru frumos, pentru oameni: **„Pentru a fi fericit trebuie, cred, să ai succes în viaţă, să ai încredere în oameni, să ai mereu ceva nou, care să te atragă. Îmi place muzica pop pentru că e nouă şi, în primul rînd, pentru că în ea descopăr toată profunzimea clasicilor şi vigoarea lor. Cei 80 000 de studenţi din Stockholm, admiratori ai lui Bach sau Handrix, pot asculta muzica preferată la zecile de cluburi studenţeşti din oraş. Sînt programe atractive, deconectante".**

Ne-am putut convinge că se cîntă peste tot. Studenţii cîntă. Şi în plus că nu vor uita, desigur, nici unul, cum a fost la Braşov.

MAPAMOND STUDENŢESC

• Cel mai tînăr asistent al Universităţii Jageloniene din Cracovia, Marek Zgerski, este la vîrsta de 21 ani absolvent a două facultăţi — de Fizică şi Chimie.

Încă de pe cînd era elev la şcoala elementară, el a dat examene la fizică din învăţămîntul mediu. Clasa a VIII-a a frecventat-o numai două săptămîni, după care a dat examene la toate materiile trecînd în clasa următoare. La fel s-a întîmplat în clasele a X-a şi a XI-a. După aceea Marek s-a clasat pe primul loc la o olimpiadă şcolară de chimie şi a fost admis fără examen la Facultatea de chimie a Universităţii din Lodz. El a studiat concomitent şi fizica. După absolvirea anului IV a devenit asistent la Catedra de chimie a Universităţii Jageloniene. Anul trecut a absolvit ambele facultăţi, susţinîndu-şi şi examenele de stat — în mai la chimie şi în iunie la fizică.

Peste trei ani, talentatul om de ştiinţă speră să-şi susţină dizertaţia. După lucrarea de doctorat va începe să studieze medicina, care îl interesează foarte mult din punctul de vedere al aplicării realizărilor chimiei şi fizicii în această ramură a ştiinţei.

ORIZONT Politehnic

• În Tanzania au fost pregătiţi primii patru medici tanzanieni. Ei vor lucra în regiunile rurale în specialitatea pediatrie şi igienă.

• Un student de la Universitatea din Oxford — Anglia, descoperind o decizie din evul mediu, potrivit căreia se obişnuia să li se ofere absolvenţilor în mod gratuit jumătate litru de bere, a cerut ca „această veche tradiţie să fie respectată".

Dar administraţia Universităţii i-a făcut o mare bucurie... punîndu-l să plătească o amendă de 5 lire sterline; răscolind arhivele aceasta a descoperit o decizie şi mai veche potrivit căreia absolvenţii erau obligaţi să poarte sabie şi a pedepsit studentul pentru „încălcarea vechii tradiţii".

• La Magazinul orăşelului universitar din Innsbruck-Austria s-au pus în vînzare rochii foarte solicitate de studente. Pe aceste rochii sînt cusute... formule matematice, chimice şi altele, încît fiecare fată îşi poate alege o rochie după aplicaţiile ei. Studentele au voie să poarte aceste rochii la cursuri, dar nu şi la colocvii şi examene.

• După cum afirmă o societate americană de asigurări, numărul accidentelor survenite din vina şoferilor tineri — elevi şi studenţi — este invers proporţional cu succesele lor la învăţătură.

sigma

Interviul nostru

Recent s-a reîntors la Iaşi, după o călătorie în Franţa, tov. dr. Lorica Gavriliţă, şef de lucrări la disciplina de Morfopatologie. Cu multă amabilitate, d-sa a răspuns întrebărilor pe care i le-am adresat cu această ocazie:

1. Care a fost scopul principal al călătoriei dv. în Franţa?

— În primul rînd, trebuie să vă spun că ea se datoreşte unei burse de studii din partea O.M.S.-ului. Am urmărit în principal o informare generală în probleme de anatomie patologică şi o perfecţionare în microscopie electronică şi histoenzimologie.

2. Unde aţi lucrat şi în ce perioadă?

— Studiile le-am făcut la catedra de Anatomie patologică condusă de prof. Délarue, la spitalul „Hôtel Dieu", secţia de anatomie patologică, şi la Institutul de histochimie medicală al Facultăţii de medicină din Paris. Bursa mi-a fost acordată în perioada 10 ianuarie — 10 martie 1969.

3. V-am ruga să ne spuneţi care este orientarea actuală a anatomiei patologice în contextul cercetării ştiinţifice medicale?

— Trebuie să remarc în mod deosebit faptul că, la ora actuală, orientarea acestei discipline este tot mai mult pe linia anatomo-clinică, existînd o strînsă colaborare cu activitatea clinică.

4. Ce ne puteţi spune despre condiţiile de lucru?

— Excelente. Laboratoarele sînt foarte bine dotate, există un personal cu un înalt nivel de pregătire şi trebuie subliniat, de asemenea, că se lucrează în colectiv, existînd un puternic spirit de echipă. Se acordă o pondere importantă activităţii practice a studenţilor, lucrărilor practice, stagiilor.

5. Ce amănunte ne puteţi da despre învăţămîntul medical francez?

— Începînd din anul III, studenţii devin externi nesalariaţi şi efectuează stagii de 6 luni, prin rotaţie în diferite servicii medicale. Din anul V, se pot prezenta la internat prin examen — foarte exigent, de altfel — internul fiind introdus apoi în învăţămîntul dirijat: cursuri, demonstraţii practice, activitate la patul bolnavului. Dintre aceştia, prin concurs, se formează cadrele didactice. Programul de activitate zilnică se desfăşoară între orele 9—18, cu o pauză de 1 oră. Studenţii care-şi manifestă dorinţa de a avea o muncă ştiinţifică pot lucra în laboratorul sau clinica preferată.

6. Cum este apreciată şcoala de medicină românească?

— Şcoala medicală românească cunoaşte frumoase aprecieri în Franţa. În bibliotecile franceze se pot întîlni numeroase publicaţii româneşti, reviste de morfologie, chimie etc., studii şi cercetări ştiinţifice româneşti.

Interviu consemnat de Alex. Dan ŞTEFĂNESCU

Cinci caricaturi de V. CRIȘAN

Tom Jones se destăinuie

După ce a repurtat un imens succes în cele două recitaluri extraordinare pe care le-a susținut la Paris, Tom Jones a dat un interviu unei reviste pariziene de mare tiraj, din care dăm următoarele extrase:

— Vă considerați un cîntăreț sentimental?

— Ca să fiu cinstit, vă spun că sînt de la natură un cîntăreț de „rock" și „rhythm and blues". Cel care m-a sfătuit să cînt și melodii lirice a fost impresarul meu, Colin Berlin. Totuși, în prezent am ajuns la un compromis, interpretînd pe scenă, ori de cîte ori cînt, și cîteva bucăți foarte ritmate, pentru satisfacția mea personală.

— Care sînt distracțiile dv. preferate?

— Îmi plac mult plimbările la iarbă verde împreună cu familia, întîlnirile cu vechi prieteni din copilărie, mai ales dacă se termină cu un trabuc bun. Am o mare pasiune pentru tot felul de curse, indiferent dacă ele sînt de ogari, de cai, sau de automobile.

— Ați accepta să apăreți pe scenă împreună cu o altă vedetă franceză masculină?

— Nu. Căci de felul meu nu cînt niciodată pe scenă alături de un alt cîntăreț, fie el englez, francez sau american. În schimb, aș accepta cu multă plăcere un spectacol sau un turneu cu o cîntăreață ca Mireille Mathieu, pe care o apreciez mult.

— Dacă vreți, să ne prezentați un clasament personal al șlagărelor?

— Cu plăcere:

1. „One, two, three, O'Leary" (Des O'Connor).
2. „Aint't got no, I got life" (Nina Simone).
3. „Son of a preacher man" (Dusty Sprienfield).
4. „Eloise" (Barry Ryan).

— Ce părere aveți despre Engelbert Humperdinck?

— Este o întrebare care mi se pune adesea. Căci, de multe ori, noi sîntem alăturați în mintea ascultătorilor, mai ales că avem și același producător. Engelbert este și va fi pentru mine un foarte bun prieten și un mare interpret. Sînt încîntat întotdeauna de succesul lui. Cred, însă, că stilurile noastre sînt foarte diferite. Engelbert este, înainte de toate, un cîntăreț liric.

— Ce îmbrăcăminte detestați cel mai mult?

— Aceea în care nu mă simt bine. Nu-mi place de exemplu cravata, pe care o părăsesc, în general, foarte repede pe scenă.

— Care credeți că este cea mai bună formație de muzică „beat" actuală?

— Nu voi da dovadă de prea multă originalitate spunînd că ea este „The Beatles". Dar asta-i realitatea; talentul lor de interpreți și de compozitori mi se pare inepuizabil.

— Puteți să vă caracterizați în mai puțin de 20 de cuvinte?

— Sînt un tip simplu, ca toată lumea, mulțumit de a fi celebru, cu consecințele ce decurg din acest lucru.

Perle

Uneori la examene atmosfera de firească încordare este frîntă de un zîmbet. S-a spus o „perlă". Cauzele ce s-ar putea invoca sînt evidente: emoția și presiunea psihică, asociate cu insuficiențe în cunoștințe, cu graba de a gîndi și a spune. Umorul conținut în aceste afirmații este extrem de variat. Cel mai des, poate din nefericire, la examene nu se spun perle, ci pur și simplu se fac erori. „Perla" este o specie rară a erorii. Uneori iese în evidență lipsa de noțiuni a examinatului, alteori însă acesta își relevă involuntar prezența de spirit și puterea asociativă.

„Perlele" ce urmează au fost rostite în diverse ocazii (concursuri de admitere sau la examenele studențești), precum și în diferite țări (Franța, România, Italia):

•

„Esofagul este format din inele destul de rigide, dar care permit mișcările capului în toate direcțiile".

•

„Principalele zaharuri digestive sînt: zahărul pudră, zahărul bucăți și zahărul cristalizat".

•

„Coloana vertebrală este o serie de găuri puse unele peste altele".

•

Oasele gambei sînt: tibia și... Pirineii.

•

Protidele se descompun în acizi laminați.

•

Hematiile sînt formate dintr-un pigment negru, care dă sîngelui culoarea sa „roșie".

•

Splina se face simțită în timpul eforturilor mari, prin durere subcostală. De aceea, mulți sportivi și-o scot.

•

Pielea se compune din derm, epiderm și... pachiderm.

•

Putem lua turbarea, mușcînd un cîine turbat!

•

Meningita este... inflația meningelui.

•

Unul din lichidele corpului se numește... nimfă.

•

Un student medicinist din ultimul an scrie tatălui: „Nu sînt încă în stare să vindec un om mare, dar cred că știu să tratez destul de bine un... copil".

•

Din 10 în 10 ani trebuie să ne vaccinăm cu... D.D.T.

CE SPUN EI DESPRE STUDENȚI

— Pescarul — Dimineața studentul trage la... „somn".

— Zoologul — La mine în centrul atenției stau... „bobocii".

— Geologul — Uneori la examene studenții sînt... „la pămînt".

ÎNSEMNĂRI

Oricît analizezi tu pe bolnav, fii convins că el te analizează mai mult pe tine!

•

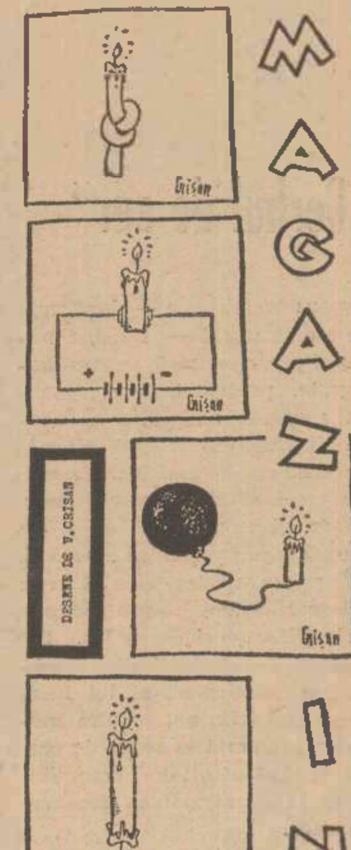
În relația dintre medic și bolnav proasta creștere este inadmisibilă; cu totul excepțional poate fi tolerată boala bolnavului.

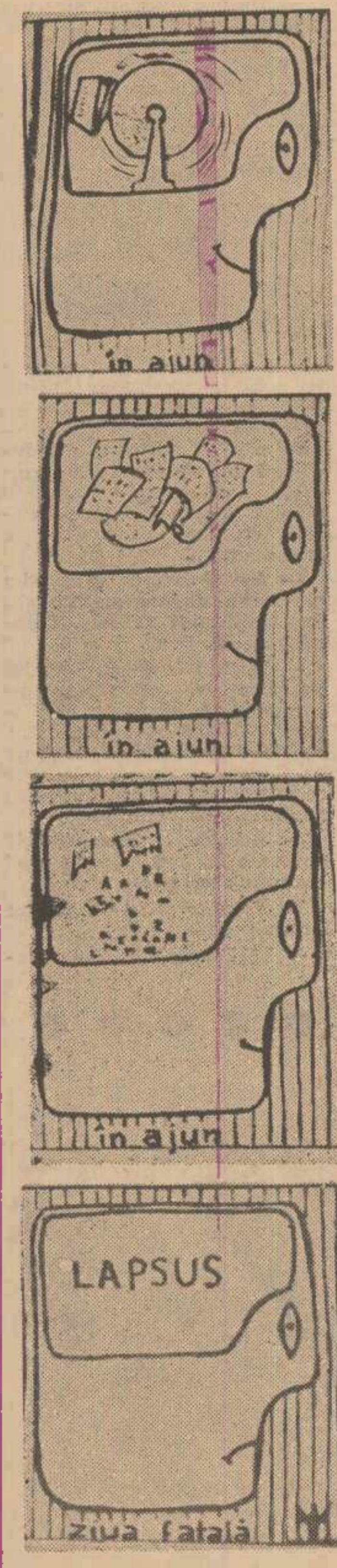
•

Deși nu a avut mașină particulară, Hippocrat a fost un mare practician.

•

Auzi-l cum știe pedagogia... Dar, ia întreabă-l ce știe despre sănătate...

Șahul — un adevărat sport!

Pentru ca șahul să dezvolte în același timp și mintea și trupul, în orașul silezian Tyhy (Polonia) a fost construită... o tablă de șah din beton și niște figuri care cîntăresc nici mai mult nici mai puțin decît 22 kg fiecare! Cîștigarea unei partide obișnuite după toate regulile acestui șah-haltere necesită aproape același consum de energie ca și o competiție de haltere combinată.

Ciuperci...

La Institutul „Max Planck" pentru ameliorarea plantelor de cultură din R.F.G. s-a realizat selecționarea unei ciuperci fără lamele, cu pălărie ovală, ondulații neregulate, fără picior.

Dimensiunea ciupercii este foarte mare, putînd ajunge pînă la 1,8 kg.

Ciupercile sînt foarte gustoase și prezintă o aromă pronunțată, asemănătoare cu a ciupercilor de cîmp.

•

În Australia s-a pus la punct o nouă tehnologie a culturii ciupercilor care permite dublarea producției. Metoda constă într-o incubație prealabilă accelerată a miceliului, timp de 10 zile, în care ciupercile ating un anumit stadiu de dezvoltare, după care se trec în spațiul propriu-zis de cultură.

În felul acesta, timpul de producție se reduce de la 8 săptămîni la 3 săptămîni. Metoda permite mărirea numărului de cicluri de cultură de 2—2 1/2 ori, mărindu-se corespunzător și producția.

Bilanțul catastrofelor

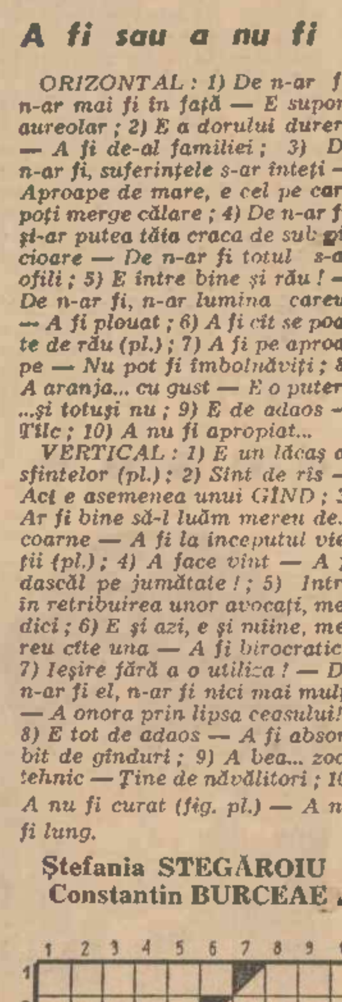
Cîte nave naufragiate se află pe fundul mărilor și oceanelor? Doi oameni de știință americani și-au asumat sarcina de a răspunde la această întrebare. Pe baza datelor societății britanice de asigurare „Lloyd" și a altor surse, oamenii de știință au calculat că, în cursul ultimilor 2 000 de ani, anual au căzut victime ale lui Neptun aproximativ 500 de nave. În concluzie, în prezent pe fundul mărilor și oceanelor se află nu mai puțin de un milion de nave.

A fi sau a nu fi

ORIZONTAL: 1) De n-ar fi, n-ar mai fi în față — E suport aureolar; 2) E a dorului durere — A fi de-al familiei; 3) De n-ar fi, suferințele s-ar înteți — Aproape de mare, e cel pe care poți merge călare; 4) De n-ar fi, și-ar putea tăia craca de sub picioare — De n-ar fi totul s-ar ofili; 5) E între bine și rău! — De n-ar fi, n-ar lumina careul — A fi plouat; 6) A fi cît se poate de rău (pl.); 7) A fi pe aproape — Nu pot fi îmbolnăviți; 8) A aranja... cu gust — E o putere ...și totuși nu; 9) E de adaos — Tîlc; 10) A nu fi apropiat...

VERTICAL: 1) E un lăcaș al sfintelor (pl.); 2) Sînt de rîs — Act e asemenea unui GÎND; 3) Ar fi bine să-l luăm mereu de... coarne — A fi la începutul vieții (pl.); 4) A face vînt — A fi dascăl pe jumătate!; 5) Intră în retribuirea unor avocați, medici; 6) E și azi, e și mîine, mereu cîte una — A fi birocratic; 7) Ieșire fără a o utiliza! — De n-ar fi el, n-ar fi nici mai mulți — A onora prin lipsa ceasului!; 8) E tot de adaos — A fi absorbit de gînduri; 9) A bea... zootehnic — Ține de năvălitori; 10) A nu fi curat (fig. pl.) — A nu fi lung.

Ștefania STEGĂROIU
Constantin BURCEAE

REZOLVAREA JOCULUI DIN NUMĂRUL TRECUT: AD LITTERAM

ORIZONTAL: 1. Chibrituri; 2. Lavoar — Gen; 3. Olandez — SS; 4. Rar — Iaurt; 5. Ot — Volga — S; 6. Fete — Erzaț; 7. I — Ace — Aici; 8. Lipi — Avion; 9. Atenții — NG; 10. Etapa — Sta.

Materialele din această pagină au fost selectate din revistele Forum Academiae, Micron, Symposion, Viața Politehnicii, Sigma, Forum, Universitas, Agraria.

PREUNIVERSITARIA

universitas

A VOTA

COLEGI CU NOI

Inaugurînd această pagină, intenţia noastră e aceea de a deschide şi întreţine un spornic dialog cu viitorii noştri colegi. Pentru că, pe acei pe care curînd îi vom întîlni studenţi ai Universităţii bucureştene, revista „UNIVERSITAS" şi-i doreşte de pe acum cititori.

Nu e în intenţia noastră să dăm lecţii şi sfaturi despre studenţie. Dorim, însă, a susţine o dezbatere despre această vîrstă spirituală, a acumulărilor dar şi a creaţiei, pe care dicţionarele o înregistrează sec şi circumstanţial sub noţiunea de studenţie.

Pentru început ne propunem, fără a putea evident epuiza, să relevăm unele din exigenţele actuale ale formaţiei universitare, pentru ca în raport cu acestea să proiectăm şi perspectivele mai certe ale fiecărui viitor candidat la concursul de admitere, viitor specialist în una din numeroasele ramuri ale ştiinţelor naturii sau umane (...).

Printre înţelesurile noi, ce se conferă universităţii, este deopotrivă acceptată caracteristica de universalitate a cunoştinţelor, structurată într-o unitate spirituală profund umană alături de stăpînirea principalelor diversificări ale specialităţilor.

Am menţionat aceste caracteristici pentru a sublinia că, prin natura şi funcţiile ei, pregătirea universitară cere o recrutare pe o bază deosebit de largă, că ea permite în acelaşi timp evidenţierea şi dezvoltarea unui complex de aptitudini pe care trebuie să îl recunoaştem drept titlu pentru admiterea în universitate.

Acesta este şi sensul statornicirii admiterii prin concurs, modalitate care asigură, fără nici un fel de discriminare, accesul acelora care, ca urmare a pregătirii în licee sau alte şcoli similare, dobîndesc titlurile de înclinaţii şi capacităţi necesare.

Din experienţa de pînă acum reiese că adesea nu puţini candidaţi, profesori sau părinţi şi-au exprimat nedumerirea faţă de rezultatele obţinute de unii dintre candidaţi. Evident, performanţa mai ridicată în cadrul concursurilor a unor elemente clasificate ca mijlocii sau submijlocii a prezentat surpriza plăcută şi mai uşor explicabilă prin eforturile intensificate în ultima clasă de liceu, în preajma bacalaureatului sau concursului, directivarea mai fermă a elevilor către unele discipline, autentica pregătire mai bună la acestea, într-un ansamblu care nu se anunţa ca medie spectaculos, caracterul stenic al emoţiei şi altele.

Se pare că rămîn totuşi mai puţin clarificate performanţele scăzute, date acolo unde pronosticurile prezentau garanţia reuşitei.

Şi totuşi existenţa acestei a doua categorii de insuccese reale evidenţiază neînţelegeri mai adînci cu privire la gradul de pregătire şi aptitudini pentru accesul în Universitate. Pentru că în viziunea anunţată sîntem obligaţi să judecăm încă de la concurs, prin structura probelor şi exigenţa faţă de ele, ceea ce corespunde cel mai bine accesului la universitate, eliminăm conştient, repet, prin formularea probelor şi prin analiza lor orientarea lor tradiţională în studiu, exersarea multilaterală a memoriei fără corelativul obligatoriu — autentică dezvoltare a inteligenţei în gîndire, originalitate a gîndului şi expresiei, cu un cuvînt, indicele de creativitate firesc, după asimilarea unui atît de înalt bagaj de cunoştinţe. Concursul presupune fără îndoială în egală măsură o performanţă fizică şi morală, tot atît de firească la terminarea şcolii, efort, disciplină, concentrare, răspundere, atenţie, conducere a activităţii, indiferent de împrejurare. Iată deci, cum fie o greşită înţelegere a pregătirii, fie carenţe de ordinul efortului voinţei sau, pur şi simplu, prezentarea în stare de oboseală şi tensiune apăsătoare pot răsturna, pentru prima oară eventual, şi evidenţia neadecvarea calificativelor obţinute faţă de dezvoltarea reală a candidatului.

Nu în mod întîmplător am pus aceste probleme, ci în speranţa că şi prin deslusiri ulterioare se pot înlătura gravele întrebări cu privire la cauzele insuccesului, se pot stinge acele permanente incitări emoţionale cu efecte paralizante asupra candidaţilor viitori.

Subliniem deci concluzia că probele de concurs sînt cu totul accesibile tuturor absolvenţilor liceelor, care au reşit să-şi însuşească în mod profund, independent, disciplinele predate în şcoală, să le adîncească şi să le stăpînească, astfel încît să le poată folosi cu uşurinţă în rezolvarea oricărei probleme puse în cadrul acestei discipline, în limitele materialului parcurs. Nu putem ascunde că tocmai acest grad de stăpînire se evidenţiază în calităţile judecăţilor raţionamentului, spiritului de observaţie, spontaneitate, inventivitate la găsirea soluţiilor, că eforturile suplimentare fireşti, prin lărgirea informaţiei sau prin exersarea îndelungată a procedeelor de lucru, nu pot să nu aibă efecte pozitive în calitatea probei, ceea ce se apreciază evident în acordarea notelor.

Deci, nu se impun cerinţe în afara celor proprii liceului, ci se apreciază satisfacerea acestor cerinţe, în mod diferenţiat, calitativ, pe criteriile enumerate...

Viitoarea profesiune de profesor, dascăl, cere importante îndatoriri de disciplină şi obiectivitate, devotament neţărmurit faţă de propriul popor, de naţiunea română, înaltă responsabilitate faţă de întreaga omenire.

Trebuie să fie clar, în cadrul acestei opţiuni, că nici o profesiune nu angajează, în această măsură, întreaga dezvoltare pentru totdeauna şi mereu mai exigentă.

Există o garanţie pe care societatea noastră o asigură viitoarelor cadre didactice, exprimată şi garantată în puţine locuri în lume, prin statutul cadrului didactic care îi conferă aprecierea morală şi materială, stabilitatea profesională şi securitatea muncii, dragostea şi preţuirea societăţii.

Pentru cei ce consideră acest statut social, dar şi înaltele îndatoriri ce decurg din acesta, drept lucrul cel mai de preţ şi demn pentru a fi angajat o viaţă întreagă, desigur, universitatea este locul cel mai potrivit.

Cu un cuvînt, alături de înclinaţia către o ştiinţă sau o disciplină ştiinţifică, înclinaţia pentru procesul educativ trebuie să fie un criteriu al alegerii profesiunii şi al profilării întregii vieţi a viitorului specialist.

În legătură cu această vocaţie specifică mi-aş îngădui să spun că ea modifică atitudinea în însuşirea la gradul cel mai înalt a cuceririlor ştiinţei şi culturii contemporane, prin înclinaţia necesară

de a desluşi, a aprecia şi folosi prin aceasta dimensiunile reale, ale activităţilor spiritului uman. Nu o dată motivele orientării rezidă în aprecieri unilaterale, înţelegeri înguste cu privire la profesiunea de matematician, biolog, chimist, specialist în literatură, limbi străine sau filozofie.

Vrem să spunem că nu este suficient să îndrăgeşti în şcoală unul din aceste domenii sau grupuri de specialităţi, care de altfel pot constitui conţinutul pregătirii şi în alte profiluri de profesiune, ci o dată cu acestea, înţelegerea cerinţelor şi perspectivelor profesiunii de educator, cercetător, factor activ în dezvoltarea progresului economic şi social-cultural (...).

Din aceste pricini multiple, nivel de pregătire, nivel de dezvoltare a capacităţilor intelectuale, morale, fizice, nivel de dezvoltare a tehnicii de studiu independent, orientare socială şi angajare în responsabilităţi obşteşti, mulţi din cei ce vin în universitate nu reuşesc să pătrundă pe parcurs, nu reuşesc să promoveze anii universitari, sau să termine o facultate.

Orice motivaţie bazată pe factori exteriori vagi, bazată pe imagini trunchiate şi false despre viitoarea profesiune, orice idee că mediul universitar promovează efortul minim sancţionat fără o diplomă de acoperire, sau că profesiunea intelectuală, indiferent care ar fi ea, nu cere decît înmagazinare de cunoştinţe fără o finalitate profundă, creează dificultăţi mari pentru viitorul student şi poate, ceea ce este mai grav, pentru toată viaţa în profesiunea sa.

În cadrul larg oferit tinerei generaţii de sistemul nou de învăţămînt şi de pregătire profesională, în şcoală şi în producţie, fiecare îşi poate găsi locul în raport cu aptitudinile dobîndite, cu înclinaţiile fireşti, cu visul pe care şi l-a făurit.

Pledînd pentru construcţia unor visuri îndrăzneţe în mintea şi inima fiecărui tînăr, încă din anii de şcoală, pledăm pentru o construcţie autentică, bazată pe vastul material al societăţii noastre socialiste şi pe soliditatea, realismul şi profunda lui angajare.

Conf. univ. Tamara DOBRIN
prorector al Universităţii Bucureşti

amfion

VOR FI COLEGII NOŞTRI

Eram hotărîtă să scriu despre „Admiterea în Institutul de construcţii". Însă nu numai că acest titlu mi se pare... lung, dar nici nu exprimă în esenţă tot ceea ce este de reţinut, în fond, din discuţiile purtate cu doi elevi din clasa XII-a, viitori candidaţi la admitere într-un institut de învăţămînt superior. M-a surprins plăcut la ei fermitatea cu care abordează problemele viitorului. Faptul că alegerea drumului în viaţă constituie preocuparea dominantă a lor, tineri la vîrsta opţiunilor profesionale.

Liceul „Gh. Lazăr". Mă opresc lîngă o fată înaltă, drăguţă, care mă privea cu curiozitate.

Aflu că se numeşte **Doina Bogdan**. Elevă bună (la învăţătură !), în clasa XII-a C.

Întrebare : Vrei, te rog, să-mi spui dacă te-ai gîndit să urmezi mai departe un institut de învăţămînt superior sau vrei să mergi în producţie ?

Răspuns : Încă de la intrarea mea în liceu m-am hotărît ce drum să urmez în viaţă. M-am gîndit să devin inginer.

Îmi plac foarte mult ştiinţele exacte, dar sînt şi puţin practică — dacă vrei. Altfel poate m-aş fi gîndit la Universitate.

Voi fi candidată la examenul de admitere la Facultatea de instalaţii din I.C.B.

Întrebare : Ce te-a determinat să-ţi alegi tocmai profesiunea de inginer instalator ?

Răspuns : Ştiu eu ? ! Două elemente care, cred, se îmbină strîns. Un impuls interior după caracterul meu, după firea şi capacitatea mea intelectuală. Sînt impulsionată în acest sens şi de factori exteriori. Şi sînt convinsă că în această profesie mă voi realiza.

Întrebare : Ce te face să crezi acest lucru ?

Răspuns : Faptul că iubesc această meserie (am avut ocazia să stau de vorbă cu studenţi de la mai multe facultăţi şi, bineînţeles, şi de la Facultatea de instalaţii şi am vizitat şi foarte multe şantiere). Şi cînd îţi place ceva şi lupţi pentru a realiza ceea ce ţi-ai propus, este imposibil să nu învingi.

Întrebare : Doreşti să transmiţi ceva studenţilor constructori ?

Răspuns : Urez studenţilor din Institutul de construcţii Bucureşti, cu care doresc din toată inima să devin colegă, mult succes la examene şi reuşită în meseria pe care şi-au ales-o. Ţin să-i felicit în mod special pe cei care îmbină limbajul ştiinţei şi al artei — pe cei care participă la apariţia revistei „AMFION".

★

Grecu Mihai, din clasa a XII-a F a liceului „N. Bălcescu" din Bucureşti, doreşte şi el să devină inginer constructor. Este un băiat inteligent, dar foarte emotiv.

Întrebare : Spune-mi te rog, ce simţi acum — pe pragul dintre şcoală şi facultate ?

Răspuns : Mai este o lună pînă la sfîrşitul vieţii mele de elev. Îmi va veni foarte greu să mă despart de colegii şi profesorii mei şi chiar de vîrsta aceasta, de licean, plină de peripeţii. Te rog să mă scuzi, îmi vine foarte greu să-ţi explic ceea ce simt. În orice caz, cînd privesc înainte mi se face puţin frică de viaţa pe care abia o încep şi despre care abia dacă ştiu cîte ceva. Ştiu însă că voi merge înainte cu o sete uriaşă de cunoaştere, cu dorinţa atît de caracteristică (poate) vîrstei mele de a descoperi noul la fiecare pas.

Întrebare : Ce consideri că este esenţial în alegerea profesiunii ?

Răspuns : Am să-ţi spun mai bine părerea, pe deplin justificată, a unui tovarăş profesor universitar, care spunea că esenţialul în alegerea profesiunii este cunoaşterea de sine a fiecărui candidat la un loc pe treptele amfiteatrelor universitare.

Întrebare : Crezi că ar fi necesare programe de orientare profesională ?

Răspuns : Nu am auzit pînă acum de programe de orientare profesională. Ştiu eu ? Poate. În orice caz eu găsesc foarte bună iniţiativa „Vieţii studenţeşti" de a consacra în fiecare număr o pagină pentru „Preuniversitaria".

M-am despărţit de cei doi elevi cu bucurie pentru felul lor de a gîndi — expresie în care se concentrează aspiraţii, efort de muncă şi conştiinţa succesului indubitabil.

Lia HĂRSULESCU

CRONICA MICROBISTULUI

Fault

universitas

A VOTA

AVEM „GREUTĂŢI" CU GREUTĂŢILE

La începutul acestui semestru, magazia de echipament sportiv a clubului Universităţii a înzestrat toate căminele studenţeşti cu materiale necesare desfăşurării activităţilor sportive. Asta însă numai pe hîrtie, căci în realitate împărţirea materialelor a fost făcută atît de judicios, încît la căminul din Drumul Taberei orele afectate sportului sînt pur şi simplu inexistente. Şi pe bună dreptate, căci, deşi căminul dispune de o sală de club cu dimensiuni apreciabile, singurele activităţi desfăşurate aici sînt serile de dans, în care sedentarismul este înlăturat printr-un complex care cuprinde aprige mişcări de trunchi, braţe şi picioare, toate sub denumirea de shake. Nu contestăm că pînă şi aceste mişcări reprezintă derivaţi ai exerciţiului fizic, dar să reduci o activitate sportivă numai la acest pseudosport este riscant!

Căutînd rădăcinile absenţei mişcării sportive la căminul mai sus amintit am aflat că materialul sportiv repartizat aici este reprezentat de cîteva haltere, şi ele insuficiente. Deşi s-au solicitat în repetate rînduri jocuri de şah, mese de ping-pong, cu palete şi mingi, cel puţin de volei şi una de fotbal, sosirea lor la cămine se tărăgănează din diferite motive, mai mult sau mai puţin plauzibile. Şi, în timp ce băieţii din Drumul Taberei jinduiesc după aceste materiale, la clubul Institutului pedagogic două mese de ping-pong zac într-un colţ uitate şi părăsite, iar ca necazul iubitorilor de sport să fie şi mai mare (probabil!!!) aflăm că la căminele de fete din Grozăveşti s-au repartizat un imens număr de haltere (!), extensoare şi corzi de sărit. Dacă-i aşa, atunci sperăm ca într-unul din numerele noastre viitoare să anunţăm cu satisfacţie înfiinţarea unei secţii feminine de haltere. Ar fi cu adevărat senzaţional, unic în lume, şi mîndria studenţilor Universităţii va fi mare cînd vor afla că sînt colegi cu primele halterofile din lume!

Dar, să lăsăm gluma la o parte şi să spunem lucrurilor pe nume! Oare tovarăşii care se ocupă de înzestrarea căminelor studenţeşti cu materiale sportive aşa au găsit de cuviinţă să-şi facă datoria?! Ce părere au despre această situaţie organele de resort?

DE CE N-AVEM ŞI NOI IDOLII NOŞTRI?

Acum, cînd lupta pentru titlul de campioană a ţării la fotbal este atît de disputată, cînd urmărim cu sufletul la gură fiecare etapă de campionat, noi, studenţii Universităţii bucureştene, microbişti pînă în măduva oaselor, oftăm! Şi of-ul nostru nu vine de la eşecurile înregistrate de U.T.A. sau de la succesele „Vagonului", ci de undeva de lîngă noi, de la Clubul Universităţii. Ne gîndim cu tristeţe că nu avem şi noi idolii noştri, că nu avem o echipă pe care s-o încurajăm frenetic în ascensiunea ei, căci, fără doar şi poate, ar fi o ascensiune. Oare din miile de microbişti — care sînt şi studenţi ai Universităţii — cîţi n-ar fi gata să-şi „trădeze" vechile favorite pentru echipa colegilor lor?

Dar să despicăm puţin firul în patru şi să vedem ce ar putea determina conducerea clubului nostru să neglijeze înfiinţarea unei echipe de fotbal. Am întreprins o scurtă anchetă prin cîteva facultăţi şi am aflat cu stupefacţie că numărul studenţilor care joacă fotbal în momentul de faţă la echipe din absolut toate categoriile (inclusiv categoria A) ne-ar permite formarea unui lot de jucători, care ne-ar aduce nu puţine satisfacţii. Cum toate afirmaţiile trebuie sprijinite cu fapte concrete, voi da numele cîtorva studenţi ai Universităţii care joacă în acest sezon la echipe bucureştene: Mazurakis (la Rapid), Constanda (fost în lotul Politehnicii, actualmente la Medicina), Banu (la Medicina) şi mulţi alţii. Avem deci, jucători de cîmp, avem şi portari, ce-ar mai lipsi? Veţi răspunde cu toţii: antrenorul; dar cînd la catedra de fotbal a Facultăţii de educaţie fizică activează profesorul Simionescu, vechi internaţional, fotbalist care cu ani în urmă ridica tribunele în picioare şi care în momentul de faţă antrenează echipa Medicinei, situaţia ar fi rezolvată.

Problema terenului de antrenament n-ar fi greu de rezolvat, în sensul că terenul „Medicina" ar putea fi închiriat de 2—3 ori pe săptămînă şi pentru „idolii" noştri, pe care zău i-am sprijini din toată inima.

În fond, acolo unde Universitatea din Cluj şi cea din Craiova au echipe de fotbal de ce n-am avea şi noi?

H. A.

Micron

HOTĂRÎRE ŞI ENTUZIASM

„CE FACI POLI?"

Fotbalul! Se zice că în Timişoara există o echipă de fotbal a studenţilor şi, mai spun bătrînii, că această echipă a fost de mult fruntaşă în divizia „A". Tot „bătrînii" spun că atunci la Timişoara se juca fotbal, nu ca acum.

Iată ce ne relatează cîteva persoane cu „legături" în lumea fotbalului timişorean.

Conf. *Fleşeriu Ioan* — preşedintele secţiei de fotbal:

Care ar fi cauzele pentru care echipa a obţinut rezultate atît de slabe în ultimii ani? Una din cauze o constituie faptul că nu a avut un antrenor care să reuşească să se impună jucătorilor prin personalitate. Referindu-mă la lotul de jucători, pot spune că n-au existat preocupări suficiente pentru creşterea juniorilor şi promovarea lor, iar dintre jucătorii achiziţionaţi (foarte numeroşi), numai cîţiva au fost valoroşi. Lotul pe care l-a avut echipa, deşi mare, era format din jucători cam de aceeaşi valoare, iar antrenorii căutau să schimbe mereu componenţa echipei, ceea ce a fost în detrimentul omogenizării ei. De asemenea, din partea jucătorilor nu se mai vede aceeaşi dorinţă de a cîştiga, ei nu mai dau dovadă de aceeaşi dragoste faţă de culorile clubului.

Desigur, nu ne putem aştepta dintr-o dată numai la victorii, treptat însă le vom obţine. Deocamdată se observă o îmbunătăţire a jocului, a disciplinei jucătorilor atît la antrenament cît şi în timpul deplasărilor.

Sperăm (!!) că treptat vom obţine o echipă formată în exclusivitate din studenţi, care să se ridice la nivelul corespunzător aşteptărilor noastre.

Drăghiescu Gh., antrenorul echipei:

Am găsit un lot format din 27 de jucători diferiţi ca valoare şi perspective. Cauzele pentru care echipa, deşi cu unele nume sonore, nu a dat rezultatele aşteptate sînt complexe. Jucătorii nu au fost obişnuiţi cu o disciplină bine definită, atît în procesul de instruire cît şi în cadrul jocului. De asemenea, consider că acel „antrenament invizibil" (viaţa particulară) nu a fost nici el bine dirijat şi nici bine controlat. Valoric, am convingerea că lotul existent poate avea o comportare mult superioară dacă toţi componenţii se vor încadra în sistemul de joc preconizat.

Pe jucători îi consider suficient de receptivi la indicaţiile pe care le dau şi cu satisfacţie constat o evidentă îmbunătăţire la toţi factorii amintiţi mai sus. Desigur că această îmbunătăţire va fi reflectată în timp. Ca prim obiectiv mi-am fixat primenirea morală a echipei, care în fond fiind în transformare, obţinerea rezultatelor necesită un oarecare timp.

În ceea ce priveşte pregătirea profesională a acestor studenţi-jucători, situaţia este în general mulţumitoare (!), desigur unii au rezultate bune (Surdan Simion, anul IV, Medicină), iar unii mai puţin mulţumitoare, cîte o restanţă-două (??...). Totuşi, vom lupta ca şi în această privinţă să obţinem rezultate bune.

Roxin Sever, jucător:

Cred că la „Poli" s-a trecut într-adevăr la o muncă serioasă, la o muncă al cărui scop este evident, promovarea în divizia „A" (sic!!? — n. r.).

Împreună cu ceilalţi colegi de echipă, încercăm ca sub îndrumarea antrenorului Drăghiescu să facem ca „Poli" să fie cea pe care au văzut-o unii, pe care sînt sigur că vreţi s-o vedeţi fiecare dintre voi: divizionara „A".

Kaden Iosif, student „microbist" (excepţie ultimele etape):

Într-adevăr, la ora actuală, oricît ai fi de aprig susţinător al echipei noastre „Poli", nu poţi să fii mulţumit de rezultatele ei. În clasament se observă că echipa a început să plutească în cea de-a doua parte a acestuia, ceea ce nu poate mulţumi nici un microbist, excepţie fiind ultimele etape.

Este ştiut de toată lumea că echipa noastră dispune de unul dintre cele mai bune loturi din „B" şi totuşi lucrul acesta nu este concretizat prin rezultatele ei.

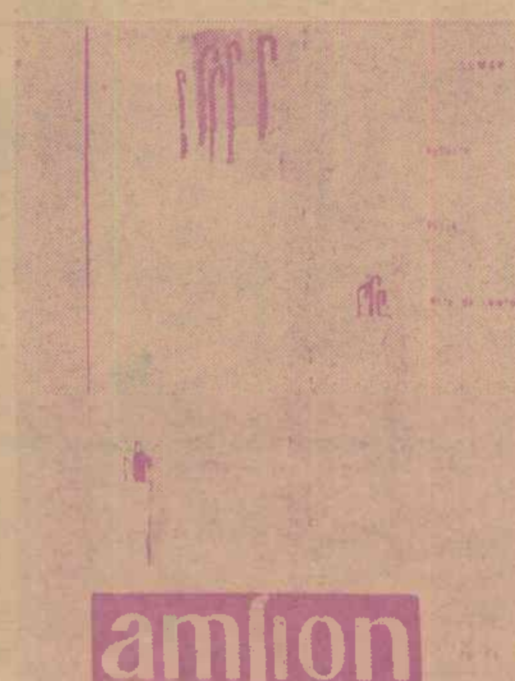
Returul acestui campionat a fost primit cu mult optimism, mai ales prin faptul că lotul a fost întărit cu jucători tineri şi talentaţi, dar...

Dumitrescu Alexandru, student, şi alţii:

Să vorbim despre asta altădată!

Vreau să închei cu «Haide, „Poli", 5 000 de studenţi privesc jocul vostru!».

Dan MORARU

Eşecurile baschetbaliştilor ieşeni

Ne amintim cu toţii cum în anii trecuţi, aici, la Iaşi, sute de spectatori urmăreau cu multă pasiune evoluţia echipei „Voinţa". Astăzi, doar sala Voinţa mai aminteşte de succesele vechii echipe ce se clasa după „Steaua" şi „Dinamo".

Pe cine vedem astăzi? Vedem, pe lîngă Vişoianu şi Voroneanu (ambii „foşti" jucători la „Voinţa"), tineri ce alcătuiesc o modestă echipă — „Politehnica", o echipă cu un lot restrîns, în care rezervele nu se ridică la valoarea titularilor.

Ne amintim cu cîtă greutate echipa s-a putut păstra în divizie anul trecut. Acum, după primul act, echipa, antrenată de asistentul Zlate Lazăr, e pe ultimul loc: decorul nu s-a schimbat. E ca la primele scene. Din cele 11 partide jucate, studenţii ieşeni nu au putut cîştiga decît (una singură) aceea cu Politehnica Braşov (jucată acasă şi cîştigată cu o oarecare dificultate).

Meciurile în deplasare au fost aproape de fiecare dată la discreţia gazdelor, excepţie făcînd meciul cu I.C.H.F. Bucureşti, cînd ieşenii conduceau la un moment dat cu 14 puncte.

Căror fapte se datoresc aceste eşecuri?

Nu există seriozitate la antrenamente; apoi, se adaugă şi existenţa unei slabe colaborări între antrenor şi secţia de baschet. Se prezintă o formaţie standard: Vişoianu, Voroneanu, Scripcaru, Mihailiuc şi Moisescu.

O remarcă: tînărul Moisescu, student la Facultatea de mecanică, este un jucător cu certe calităţi tehnice insuficient exploatate. Dintre rezerve cele mai folosite sînt: Cornilă, Covacs, Raul Robescu.

N. R. Nici returul nu a marcat o comportare mai bună a echipei ce reprezintă Institutul politehnic.

Ion PAVEL
(din „Viaţa Politehnicii")

Hai, Medicina!

Întrebîndu-i pe cîţiva colegi ce părere au despre echipa de baschet-băieţi a institutului nostru am rămas surprinşi de răspunsurile evazive ale unora, ba, chiar mai mult, de ridicarea indiferentă din umeri a altora; şi am înţeles că, deşi face parte din categoria B, echipa noastră se zbate într-un inexplicabil anonimat.

Poate unii din cititorii revistei „Scalpelu'" vor avea curiozitatea să afle că „Medicina" a promovat în categoria B încă din anul 1966.

Antrenată în primii doi ani de prof. W. Lenhardt echipa, cu toate greutăţile inerente oricărui început, a marcat un frumos progres concretizat prin locul 5 în clasament în ediţia 1968/1969 a campionatului, faţă de locul 8 în ediţia anterioară.

În anul acesta echipa, îndrumată de noul antrenor prof. B. Bujor, prezintă un lot mult schimbat, întinerit, în care majoritatea titularilor sînt studenţi. Pe măsură ce aceştia vor cîştiga maturitatea necesară şi vor înţelege să respecte preţioasele indicaţii ale antrenorului sîntem convinşi că o mare parte din actualele deficienţe vor fi eliminate.

Să nu uităm nici o clipă că această echipă ne reprezintă în oraşele-centre universitare din partea de vest a ţării, iar victoriile ei depind în mare măsură de modul cum vom şti s-o încurajăm, să o susţinem.

Pînă în prezent „Medicina" nu a fost susţinută nici măcar în meciurile jucate „pe teren propriu", iar această situaţie nu poate decît să-i demoralizeze pe băieţii noştri.

De aceea, prin intermediul „Scalpelului", adresăm tuturor studenţilor această invitaţie la baschet.

Radu COLOJOARĂ
(Din „Scalpelu'")

Redacţia: Str. Brezoianu 13, tel. 14.02.15. Tiparul executat la Combinatul poligrafic „CASA SCÎNTEII" 40-460